

TEÜERİK SÖZLÜ

24 ŞUBAT 1970
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :

119

Millî Demokratik Cephe

Politikası

TEMEL

Politikamızdır

«Boğaz köprüsü» propagandası Demirel'i kurtaramıyacaktır

Fransız Mühendislik Firması Conting tarafından 30 milyon dolara inşa edilecek Boğaz Köprüsünün temeli atıldı. Hazırlıkları bir ay önce başlayan temel atma töreninde sıkıntılı ve zorlu günler geçiren Süleyman Demirel, açılış töreninde, «bunun siyasi bir yatırım olmadığını ve istismar konusu yapılmamasını, aksine Türkiye için gerekli bir yatırım olduğunu» iddia etti. Sonraki konuşmacı, İstanbul valisi Vefa Poyraz ise, A.P. de kaybettiklerine yeniden kavuşmak için Süleyman Demirel'i «Boğaz Köprüsünün İdealini gerçekleştiren başbakanımız», sözleriyle kucaklıyordu.

Boğaz köprüsünün ve yapılan törenin siyasi bir yatırım olduğunu iddia eden S. Demirel, İstanbul AP teşkilatına, temel atma töreninin muhteşem (!) olması için direktif vermeyi de ihmal etmemişti. 20 Şubat Cuma günü, ismi gibi vefalı (!) İstanbul valisi Poyraz tarafından «Hoşgeldin Başbakanım, taklariyle karşılanıyor

ve hâlâ başbakan olduğunu hatırlatma şansını buluyordu.

Aynı gün törenden önce, Boğaz köprüsünün çevre yolları nedeniyle evleri istimlak edilen Fikirtepe lilerin yapacakları gösteri polis tarafından önlenmiş ve istimlak için evlerine düşük bedel verilen Fikirtepe'liler polis tarafından dağıtılmıştır.

Boğaz Köprüsünün inşaatı Fikirtepe'lilerin gözyaşları arasında başlatılmıştır. Hemde iktidarda kalabilmek için partisinin ve kendisinin reklâmını yaptırarak başbakan tarafından!

O.D.T.Ü. Mimarlık Fakültesi Talebe Cemiyetinin de belirttiği gibi «köprüye harcanan parayla Türkiye'nin bütün köylerini suya kavuşturmanın, 600 bin kişiye konut sağlamanın ve 1 milyon ton kapasiteli Demir - Çelik Fabrikası Kurmanın imkânı varken; Boğaz Köprüsü inşaatı ve onun propagandası ne S. Demirel'i ne de sadık dostu Vefa Poyraz'ı kurtaramayacaktır..»

Ödemiş Kongresi proleter devrimcilerin

...Bugün için ilk aşamamız M.D.D. dir. Oportünist yöneticilerin çalıştığı kadrolarda bu kadar faaliyet gösterilir. Bu kadro ile ancak seçim zamanı köye gidip rey istenir

- içi ve parti dışı mücadelemizin sorumlulukları anlatılabildi.

Bundan sonraki dilekler bölümünde Mehmet Çavuş ve Mutahhar Bengi imzalı bir öneri gelmiştir. Öneri özetle:

1 — Sosyalizmin biliminin örgütünde egemen olması,

2 — Örgütümüz bu dönemde M.D.D. mücadelemizi izlemek ve toplumu eyleme sokmakla görevlidir.

3 — Bu amaçlara varılması için, parti içi oportünizmin her türlü ile savaşmak gerektir.

Bu öneri de mutlak çoğunlukla kabul edilmiştir.

Bundan sonra seçimlere geçilmiş ve şu arkadaşlar seçilmiştir.

Mehmet Çavuş, Mutahhar Bengi, Fehmi Uygur, İbrahim Yörük, Hasan Günay.

İşte TIP içinde bir ilçe daha güneşin balçıkla sıvanmayacağı güçlenen mücadelenin gelişen doğrultusunda içinde parti içi birliğin ancak doğru ilkeler üzerinde olacağını kanıtlayordu.

İşçi-Köylü

Milli demokratik mücadelemizin

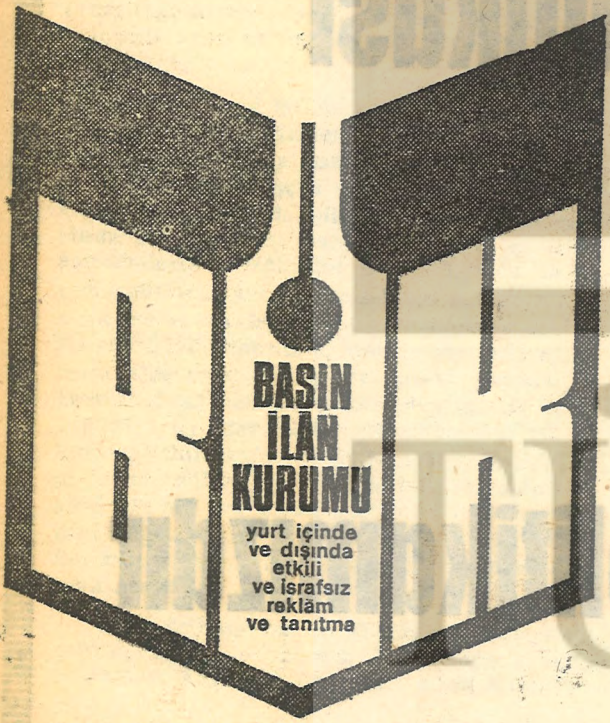
kitle silahı

12. sayı çıktı

**BAĞ KUR, TANIT, YAY!
ABONE OL, ABONE BUL!**

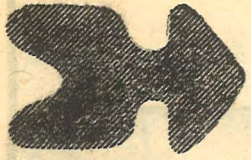
Adres: Adakale sok 28/1 Yenışehir, Ankara

yeni adres

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program nazırların Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Csd. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 06 00 - 27 06 01, İstanbul

başyazı •

Türkiye İşçi Partisi içinde Proleter devrimcilerin baş düşmanı Aybar - Aren oportünizmidir

Proleter devrimcileri emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı mücadelelerinde birçok cepheye birden savaşmak zorundadırlar. İşçilerin ve köylülerin, öğrencilerin demokratik ve antiemperyalist mücadelelerinde, sendikalarda, her türlü demokratik kitle örgütlerinde ve çatısı altında birçok gerçek sosyalisti barındıran Türkiye İşçi Partisinde.

Proleter devrimcileri bütün bu mücadelelerde başarılı imtihanlar vermişler, örnek çalışmalar ortaya koymuşlardır. Bil-hassa TİP içinde Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadelede önemli merhaleler katetmişlerdir. Aybar - Aren oportünizmine karşı yürütülen mücadele yalnız TİP içinde teorik tartışmalarla sınırlandırılmamış, gerçek devrimcilerin el atması gereken her sahada, gençlik örgütlerinde, fabrika'arda, kırlarda ve sokaklarda yürütülmüştür.

Ülkemizde milli demokratik devrimi gerçekleştirmek yolunda girişilen her hareket, saflarımızda sosyalizmin bilimini hâkim kılma yolundaki her çaba Aybar-Aren oportünizmine indirilen darbeler olmuş ve oportünizm yaralar almıştır. Ancak Aybar kliğinin Parti yönetiminden düşüp yerine Aren - Boran kliğinin geçtiği bu dönemde proleter devrimcileri oportünizmin zayıflamasına bakıp mücadelelerini gevşetmezler. Bilimsel sosyalizme karşı olduğu nu açık açık söyleyen Aybar'ın yanında, bilimsel sosyalizm maskesi altında sosyalizm düşmanlığı yapan Aren - Boran kliği ile mücadele etmek muhakkak ki daha dik-katli, daha aktif bir çabayı gerektirecek ve bu mücadele TİP içinde olduğu kadar toplumun bütün sınıf ve tabakaları arasında yürütülecektir.

Aren - Boran oportünizmi Türkiye İşçi Partisini öteki burjuva partileri gibi seçimden seçime halkın karşısına çıkıp oy istiyen bir parti durumunda tutmak temayülün dedirler. Kitleleri örgütlendirmeyi, kitle örgütlerinde çalışmayı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin maskelerini düşürmeyi, halkımızın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelesinde etkin bir rol oynamayı ve bilinçli sosyalist militanlar yetiştirmeyi TİP'in görevi saymamaktadırlar. Şu halde Türkiye İşçi Partisi içinde tutarlı ve etkili bir mücadele yürüteceksek, Aybar - Aren kliğinin küçümsediği bütün bu işleri omuzlamamız gerekmektedir. Türkiye İşçi Partili militanları eğitmek yalnız kapalı salonlarda ders anlatılarak başarılamaz. Onlara sosyalizmin bilimini eylem içinde öğretmeli, bilimsel sosyalizmin teorisinin pratikte de doğrulandığını göstermeliyiz. Halkı kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçirmek için propaganda nutukları yeterli değildir. Onların her türlü eylemlerine katılmalı, eylem içinde doğruyu yanlıştan ayırtmalarına yardımcı olmalıyız.

Ancak bu çabalarımızda karşımıza işbirlikçi iktidar ve gerici çevrelerin yanısıra sarı ve tutucu sendikacılar ve TİP içinde de Aybar - Aren oportünizmi çıkacaktır.

Oportünizm Türkiye İşçi Partisi içinde ideolojik bakımdan yenilgiye uğramıştır. Fakat politik egemenliği devam etmektedir. Bazı ilçelerde proleter devrimcilerin başarılarına bakarak Aybar - Aren oportünizminin yıkıldığını sanmak son derece yanlış bir tutum olur. Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadele, hâlâ proleter devrimcilerinin önünde bir görev olarak durmaktadır ve bu mücadele son derece elverişsiz şartlar altında yürütülmektedir.

1 - Sahte bir muhalefetle, ortağı olduğu geçmişin bütün ihanetini Aybar'a yükleyerek yönetime geçen Aren - Boran kliği sıkıştığı anda T. Ceza Kanununun 141-142 inci maddelerinin gölgesine sığınmaya hazırdır.

2 - İlçe kongrelerini iptal etmek, haysiyet divanları yoluyla proleter devrimcileri etkisiz bırakmak, yeni üye müracaatlarını kabul etmemek her zaman başvurdukları yöntemlerdir.

3 - Buna karşılık proleter devrimcileri ideolojik dayanışmalarının dışında örgütlü bir mücadeleden yoksundur.

4 - Proleter devrimcilerinin önemli bir gücü Siyasî Partiler Kanununda bulunan anti-demokratik hükümler gereğince TİP dışında bırakılmıştır.

5 - Diğer önemli bir gücü de haysiyet divanları yoluyla Parti dışına atılmış veya oy hakkından yoksun bırakılmıştır ve bu işlem durmadan devam etmektedir.

6 - Kuruluşundan beri Partinin yönetimine hâkim olan oportünizmin etkisi altında kalan üyeleri bilinçlendirmek yolunda girişilen çabalar anti-demokratik kanunları ntehtidi altındadır.

7 - Mücadelemiz henüz belli büyük illerde yoğunlaşmıştır, başarı için bütün yurt sathına yayılması gerekmektedir. Örgütün imkânları bu konuda bizden çok fazladır.

8 - Öz gücümüz olan proletarya henüz oportünizmin önemli bir kaynağı olan sendika bürokrasisinin etkisi altındadır.

Bütün bu elverişsiz şartlar karşısında proleter devrimcilerinin en büyük gücü, bilimsel sosyalizmin ilkelerine bağlı ideolojik birlik ve dayanışması, devrimci gençlik örgütleri ve yayın organlarıdır.

Bu durumda proleter devrimciler saflarındaki bölünmelere karşı son derece uyanık olmak zorundadırlar. TİP içinde oportünizmin kılık değiştirerek bilimsel sosyalizm kisvesi altında yönetime geçtiği ve kongrelerin yapılageldiği şu dönemde özellikle sorumsuz davranışlardan kaçınmalıyız.

Proleter devrimcileri arasında ortaya çıkan yeni çelişme Aybar - Aren oportünizmine cesaret verecektir. Bu çelişmeyi uzlaşmaz çelişki haline getirmek, saflarımızı parçalamak için bütün yollara başvurulacaktır. Nitekim bunun belirtileri görülmeye başlamıştır. Örneğin, kendilerine yıllardır milli demokratik devrim stratejisi anlatıldığı halde, bu aşamadaki devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu iddia eden Aren kliğini tutmakta ısrar eden bazı gruplar bizim proleter devrimcileri ile aramızdaki ayrılık küçük burjuva kuyrukçuluğu yüzündendir. Küçük burjuvaziye öncülük verenler tasfiye edildikten sonra birleşebiliriz, demekteler. Yine ilçelerde yapılan bazı toplantılarda Aren oportünizminin etkisindeki bazı şahıslar proleter devrimcilere, Aydınlik dergisindeki bölünmede hangi kanattan olduğunu sormakta ve proleter devrimcileri arasında çatışma yaratmak istemektedirler. Bu kasıtlı çabalar karşısında proleter devrimcileri «Aramızdaki tartışma, sizin dışınızda ve bir düzeydedir, stratejimiz aynıdır, oportünizme karşı mücadelemizi engellemez.» diye cevap vermekte ve bu oyuna gelmemektedirler.

Bu davranış, pratiğin zorunlu kıldığı proleter devrimci saflarda sorumluluğunu duyanların davranışdır; Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadeleyi ciddiye alan, egoizmi yenebilenlerin davranışdır.

Proleter devrimcileri arasında ideolojik tartışmaların, çelişmelerin, şahsî sirtüşmelerin olması doğaldır. Ancak bunları baş mesele olarak ortaya çıkarmak, burjuva bireyciliğine mağlup olmak, saflarda bölünmeye yol açan tahriklere girişmek, hedefi gözden kaçırmak proleter devrimciliği ile bağdaşmaz. Bu yol, proleter devrimcilere karşı, Aybar - Aren oportünizmi ile birleşmeğe giden yoldur.

İdeolojik planda bozguna uğrayan Aybar - Aren oportünizmini TİP yönetiminden uzaklaştırmak ve devrimci mücadeleyi yürütmek için saflarımızdaki her kişiye ihtiyacımız vardır. Proleter devrimci saflardaki hızlı gelişmeye bakıp zafer sarhoşluğuna kapılmayalım. Birliğimizi güçlendirmeğe çalışalım, TİP içinde Aren - Aybar oportünizmine karşı mücadeleye hız verelim. Saflarımızdaki çelişkileri «birlik - eleştiri - birlik», ilkesine göre çözümlenmeğe çalışalım. Saflarda bölünmeyi, tasfiyeyi teşvik eden davranışlar nereden gelirse gel-sin, karşı koyalım.

Bilelim ki; proleter devrimci kadrolar uzun, sabırlı ve zahmetli bir çaba sonunda ve her militanın emeğinin katılmasıyla meydana gelmiştir. Bu birliği mirasyedi gibi harcayıp dağıtamayız.

TİP içinde proleter devrimcilerin baş düşmanı Aybar - Aren oportünizmidir. Bu gerçeği gözden kaybeden her sorumsuz davranış Aybar - Aren oportünizmine hizmet edecektir.

«Kanlı pazar'ı bir yas günü gibi değil, gelecek zaferlerimizin müjdecisi gibi analım»

Devrimci mücadelemizde en büyük kalabalıkla yapılan ve teşkilatlanmış gericiiler tarafından polisle işbirliği edilerek Taksim'de dağıtılan 6. Filoyu protesto için emperyalizme karşı işçi yürüyüşü birinci yıldönümünde anıldı. «Kanlı Pazar» mücadelemizin önemli olaylarından biri, büyük bir kitle hareketi, oportünizmin, örgütsüzlüğün ve tecrübesizliğin unsurlarını içinde geniş ölçüde barındıran, fakat eninde sonunda devrimci hareketimizin yararına bir olay olarak yer almaktadır. Küçük burjuva basını ve işbirlikçi propaganda araçları «Kanlı Pazar'ı sadece saldırıya uğrayan bir protesto hareketi olarak değerlendirdiler. Kimisi saldırının bir haksızlık, kanunsuzluk örneği olduğunu söylemekle yetindi. Serzenişte bulunarak polislin görevini yerine getirmemesi ile olayı izah etmeye kalkmıştı. Karşı devrimci güçler ise, «halkımızın komünizm karşı şahlanması, olarak hâdiseyi ele aldılar. Onlar elbette bu şekilde yansıtacaktı.

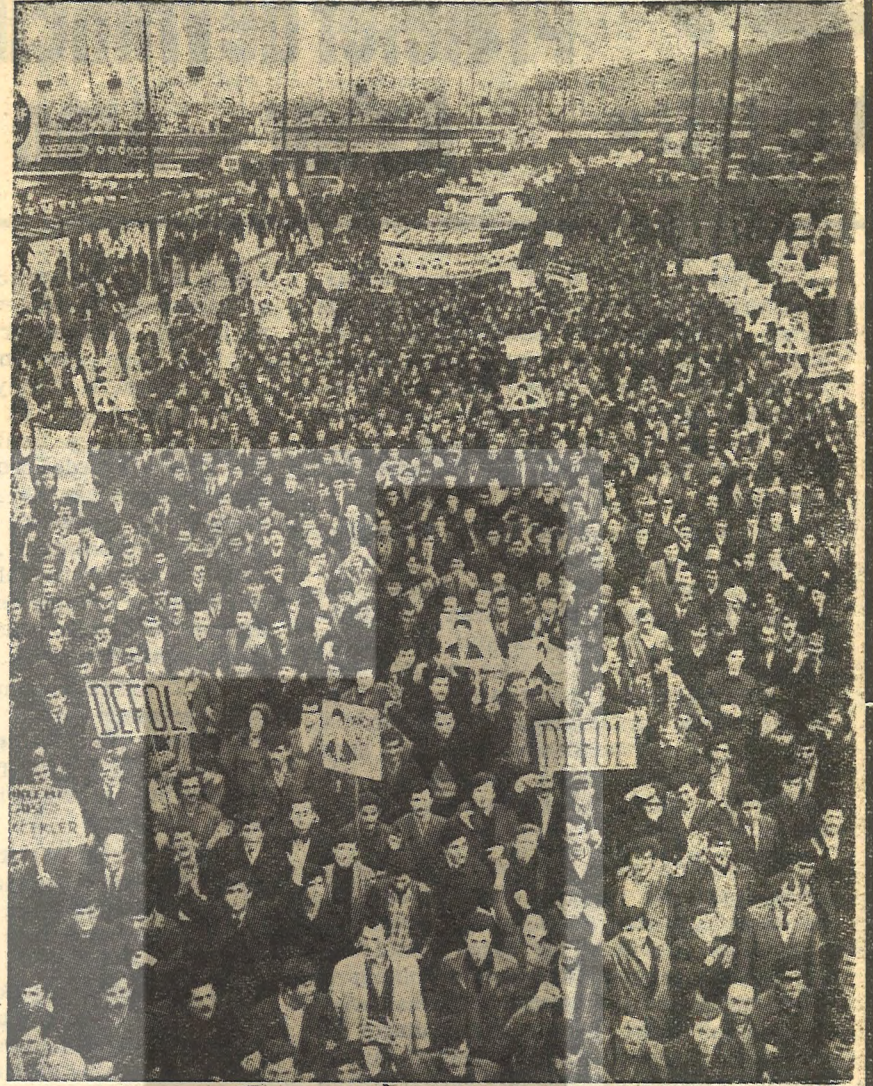
Oysa bütün bunların ötesinde «kanlı pazar» diye anılan emperyalizme karşı işçi yürüyüşünün esas önemli niteliği kitlelerin devrimci potansiyelini göstermesi idi. Otuz bine yakın bir kalabalık; işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla ve öğrencisiyle yürümüştü. Bu kitle nasıl toplanmıştı? 6. Filo 11 Şubat 1969 Pazartesi günü, gelmiş ve o günden itibaren kitle direnişleri, bütün yurt sathında yankısını bulacak şekilde, gittikçe büyüyen, her gün mitingler şeklinde

oluşmuştu. Bunun yanı sıra iyi bir afişleme ve bildiri kampanyası ile DİSK'in de desteğini alarak geniş bir cephe teşkil edilmişti. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalistlerine karşı daha önce eşit görülmemiş büyüklükte bir kitle, harekete geçirildi. Bu, halkımızın devrimci potansiyelini, anti-emperyalist hareketimizin gelişen ve güçlenen bir hareket olduğunu göstermekte idi.

Bunun yanı sıra, 16 Şubat 1969 Emperyalizme karşı işçi yürüyüşünün bir yanı daha vardı ki bu da hareketin olumsuz yanını teşkil ediyordu. Miting ve yürüyüş o zamanın oportünistleri tarafından yönetiliyordu. Onlar, gerici kuvvetleri taktik açıdan küçümseme hatasına düştüler. Karşı teşkilatlı güçlerin büyük kalabalığa saldırabileceği ihtimalini yok saydılar. Taktik plânda emperyalizmin önemli tecrübeleri olduğunu ve güçlü olduğunu unuttular. Bunun yanında teşkilatsızlık en mühim sorunlardan biri olarak vardı ve hâlâ da karşıımızda en önemli sorun olarak durmaktadır. Bütün bunlardan ötürü hareket dağıtıldı. Taksim meydanında gerici terör estirildi ve iki arkadaş Ali Turgut Aytaç ve Turan Erdoğan şehit edildi.

Oportünizm, yani düşmanı taktik açıdan küçümseme veya stratejik açıdan düşmanın gücünü abartma, aktif ideolojik mücadele ile yok edilecek bir şeydir. Zorlu bir mücadeleyi gerektirir.

Örgütsüzlük de pratik için

Kitlelerin devrimci birikimi emperyalizm ve işbirlikçilerini ezecektir.

de yok edilecek tecrübelerle yenilecek bir sorundur.

Oportünizm ve devrimci hareketimizin örgütsüzlüğü geçici şeylerdir ve giderilemeyecek eksiklikler değildir. Ama halkımızın devrimci potansiyeli asla yok edilemeyecek bir şeydir. Gelişen ve güçlenen halkımızın devrimci mücadelesi, zayıflayan ve gerileyen emperyalizm, bütün gericiiler ve oportünizmdir. Mao Zedung'un deyimiyle hep si kâğıttan kaplandır ve doğru devrimci teorinin ışığında yürütülecek mücadele ile yok edileceklerdir.

«Kanlı Pazar» olayında işlenen bir hatâ da, olaydan sonra Aybar - Aren oportünizminin temsilcisi o zamanın yöneticilerinin paniğe kapılması ve hareketi kesmesi idi. Oysa iktidar, geniş ölçüde tecrit olmuştu. Bütün silâhlarımızı seferber ederek ve mümkün olan en geniş cepheyi toplayarak yeni bir tarruza geçmeli ve yeni mevziler kazanmalı idik. Bu gerçekleşmedi ve uzun müddet hareketimiz dağınık bir halde kaldı.

Bunlar «Kanlı Pazar»dan çıkarabileceğimiz derslerdir.

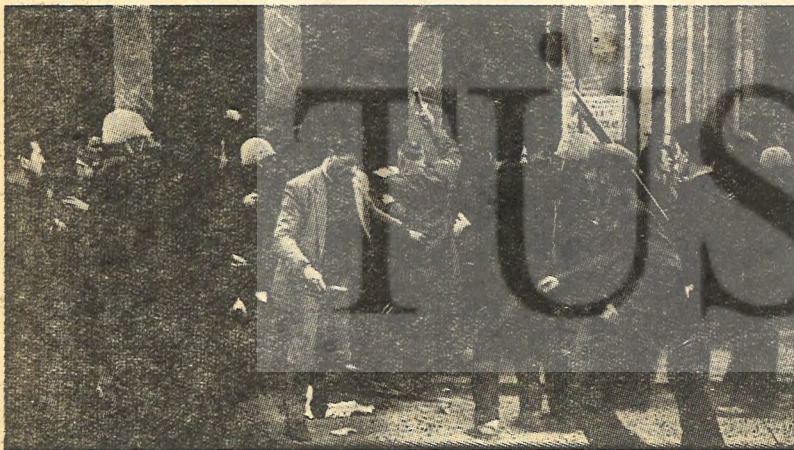
«Kanlı Pazar'ın yıldönümü İTÜ Konferans Salonunda bir toplantıyla anıldı. Bundan başka TDGF ve İTÜOB afişler yapıştirarak olayın öneminin

Ali TURGUT AYTAÇ

belirtilmesi ve halkımız tarafından hatırlanması sağlandı.

Anma toplantısında ilk olarak Kanlı Pazar'da şehit edilen Ali Turgut Aytaçın eşi Eflân Aytaç konuşarak Ali Turgut Aytaç'ın o gün nasıl yürüyüşe katıldığını ve devrimci düşünceye sahip bir kişi olduğunu anlattı. Eşinin mücadelesini devam ettirdiğini ve çocuklarını devrimciler olarak yetiştirmek çabasında olduğunu söyledi.

Bu cinayetlerin hesabı sorulacaktır.

Aren Oportünizminin ihbarı polisçe değerlendirildi

«Sosyal Demokrasi elni kolunu bağlamaz, eylemlerini önceden kararlaştırılan herhangi bir planda veya politik mücadele metodu ile kısıtlamaz. Partinin elindeki güçlere uygun düşmek ve belli koşullar altında mümkün olan en iyi sonucu ulaşılması kolaylaştırmak şartıyla bütün eylem biçimlerini kabul eder. Eğer güçlü bir şekilde örgütlenmiş örgütümüz olursa, bir tek grev, bir politik gösteriye, hükümete karşı politik bir zafere dönüşebilir.»

Lenin - 1900 Yılı

Kocaeli, bünyesinde 60 bin sigortalı işçiyi barındıran önemli bir işçi bölgesidir. Yabancı sermayenin Montaj Sanayii Fabrikaları bu ili âdetâ işgal etmiştir. Karamürsel'deki Amerikan üssü Emperyalizmin temel taşı gibi körfez de pusudadır.

Biz proleterler, yıllar yılı bu ilde derinden, kendi olanaklarımız doğrultusunda kavgamızı sürdürürüz, ama bilinçli, ama bilinçsiz. Kimimiz; ideolojik - politik ve örgütsel bilincin çizgisinde, kimimiz kendi sınıfımızın varlığından henüz habersiz.

Good Year, Pirelli, Tarım.Korumana, Mannesman, Çelik Sanayii grevleri bizlerin ilk imtihanı olmuştur. Giderek, Seramik, Rabak, ve Çelik Halat direnişleri ve yüzlerce mitingler - yürüyüşler, işyer-

lerindeki çeşitli boykot ve benzeri eylemler...

Henüz politik mücadele niteliğini kazanmamış olan bu demokratik hareketleri, özellikle işçiler düşünür, kararlaştırır ve yürütürler. Ancak, bu demokratik hareketler de kendi paylarını düşen görevlerin bilincinde olan proleterler de vardır.

Bu ildeki işçi sendikalarında yürekli işçi önderleri olduğu gibi, işbirlikçi patronlarla uzlaşan sarı sendikacılar da bulunur. Sürdürülen bu devrimci kavgalar, emperyalizmle uzlaşan tüm işbirlikçileri bir araya getirir. İşçi sınıfının devrimci önderlerine karşı yalan makinaları çalışır, tertipler tezgâhlır, kurbanlar hazırlanır. Sonunda, kimimiz dört duvar arasındaki mapusaneye, kimimiz de işinden atılarak dışardakine... İçi-

Arkasından Hasan Özgür, (şehit Taylan Özgür'ün babası) söz alarak Atatürk devrimlerinden ne kadar geri gidildiğini, bunun devrimci mücadelemizle yok edileceğini anlattı. «Merhaba Taylanlar!», diye söze başlayarak mücadelemizin gün geçtikçe geliştiğini ve güçlendiğini söyledi.

TDGF Bölge Yürütme Kurulu adına Ömer Güven «Böyle günler başka ülkelerde emperyalizme ağır darbeler indirerek anılır. Biz henüz o örgütlenme düzeyinde değiliz. Asıl anma Flistin'de, Latin Amerika'da, Vietnam'da olmaktadır. Biz de bu günleri emperyalizme ağır darbeler indirerek anacağız», dedi.

TMGT Genel Başkanı K. Kolcuoğlu da «Bütün dünyada emperyalizme karşı mücadele edildiğini ve her yerde irtica'nın emperyalizmin âleti olduğunu» söyledikten sonra geçen yıl TMGT'nin kurduğu soruşturma kurulunun 189 vatandaşın ifadesini aldığını, 24 sanığı Savcılığa verdikleri halde, sadece bir-iki kişinin tutuklandığını,

hemen sonra serbest bırakıldıklarını anlattı.

Kâzım Kolcuoğlu'dan sonra Osman Sercan söz alarak işçilerle aydınlar arasındaki ilişkiyi anlattı. Şehitlerimizin işçi ve köylülerin gerçek kiblesi olduğunu, 6. Filoyu kible yapan yobaz takımının emperyalizmin hizmetinde olduğunu belirtti.

TÜRK SOLU Adına Bora Gözen ve İTÜOB adına Tarık Almaç «Kanlı Pazar'dan çıkarabileceğimiz dersleri anlattılar. Tarık Almaç «O zamanki oportünistler sonucun tam istedikleri gibi olduğunu, halkımızın polis ve gericiyle karşı karşıya gelerek bilinçlendiğini», hatırlattı. Bu görüşü eleştirerek «kadroların mücadele içinde bilindikleri doğrudur. Fakat kitlenin savunmasız vaziyette polis ve gerici güruhunun arasına salınması yılgnlık yaratır», dedi.

Bora Gözen «Kanlı Pazar'da önemli olan, kitlenin devrimci potansiyelini göstermesi idi, yoksa tecrübesizlik ve örgütsüzlük giderilebilir.» dedi.

mizdeki işçi yanına olmanın cezasına(!) çarptırılıp 7 yıldır hiçbir işyerine alınmayan devrimci arkadaşlarımız da vardır.

Bu ilde bir de TİP örgütü olduğu ayrıca bilinir. Gelişen Devrimci Hareketler karşısında Proleter Devrimciler ve Oportünizm keskin tavırlarını takınmışlardır. Oportünizmin ustalarının geliştirdiği adam jurnalleme geleneği ilimizde de tezgâhlanmıştır. «Aren oportünizminin Kocaeli Bölge temsilcisi Şinasi Yeldan'a, göre, Proleter Devrimcilerinin her türlü Demokratik Eylemleri «ilegal»dir. TİP İl Başkanı olan Avukat, «İllegalite, konusunda, kendi yazıhanesinde ve Gölcük TİP İlçe Merkezinde Parti üyelerinin huzurunda ihbar niteliği taşıyan beyanlarda bulunduğu bilinmektedir. İdeolojik yenilgiye uğrayan oportünizmin gündemindeki görevlerinden bir tanesinin de bu ihbarlar olduğu Proleter Devrimcileri tarafından bilinmektedir. Gölcük TİP İlçe Kongresinde de aynı ihbarların oportünizmin ağızları tarafından tekrarlandığı gene bilinmektedir.

Ve, 13.2.1970 günü, yani oportünizmin Gölcük ihbarından 5 gün sonra, sabah saat 06.30 da Ruhi GÖBÜT ve Sırrı ÖZTÜRK'ün evleri, (Gizli Cemiyet Kurmaktan Zanlı Olarak) aranıyor. Yapılan aramalarda, gizli cemiyetin(!) dokümanlarını aramak bahanesi ile Parti içi eğitim çalışmaları ile ilgili not, teksir ve bildirimler, kitaplar, plâklar, dergi ve karalamalar toplanıp götürüldü. Patlayıcı madde ve silâh bulunmadığı zabıta tesbit edildi. Nazikâne Emniyet 1. Şubeye davet edildi. Aynı ayrı odalarda telefon kabloları kesilerek bir gün akşama kadar terit edildi. Yapılan sorguda;

— Seramik Direnişinde, Öğretmenler Boykotunda, Devrimci Gençlik imzalı bildirimleri kim yazdı?

— İstanbul'da öldürülen öğrencileri protesto mitingini kim finanse etti?

— Evinizde bulunan ve «yapılacak işler» adlı karalamada «çok önemli, notu neyi ifade ediyor?»

— Yasak ve toplatılmış kitapları nereden aldınız?

— Rusça plâkları nereden aldınız?

— Demokratik Devrim Nedir adlı bildiri nereden aldınız?

— Siz Demokratik Devrimci misiniz?

— Demokratik Devrim Derneği seminer notlarını nereden aldı-

niz? Böyle bir dernek var mı? Kurucuları, başkanı kim?

— İşsizlik ve Pahalılıkla Mücadele Derneği isimli bir dernek var mı? Kurucularını, başkanını tanıyor musunuz?

— 69 Deniz Subayı imzalı bildirimleri hangi kanal ile elde ettiniz? Evinizde neden bulunuyor?

— Partili Arkadaşlara diye başlayan, Proleter Sosyalistleri imzalı teksirleri hangi kaynaktan temin ettiniz? Parti içinde beyin mi yıkamak istiyorsunuz?

— Parti içinde hangi hizipten yanasınız, siz Proleter Sosyalist misiniz?

— Bilimsel sosyalizme inanıyorsunuz, yani marksist misiniz?

— Kocaeli'deki bütün hareketlere siz direktif veriyorsunuz, sıfatınız nedir?

— Siz hangi AYDINLIK'tan yanasınız, bu ayrılık karşısındaki kesin tavrınız nedir?

Gibi soruların bir kısmı zapta geçmedi ve sohbet mahiyetinde olduğu ifade edildi. Oysa sohbet etmek için çağırılmamıştık.

Ve yukardaki mantık çizgisinde bir sürü soru...

Bizleri sormaya gelen Naci OGUR ve Mustafa BAYKARA'yı da hemen sorguya çektiler. İzmit Bekirdere Çevresi İşçi ve Köylülerinin kurmak istediği bir derneğin tüzüğü evimizde bulunduğundan, derneği kurmak isteyen 36 kişinin de ifadesi ertesi gün alınuyordu. Ve böyle bir derneğin kurulmaması bu 36 arkadaşın lisanı münasiple, telkin ediliyordu. Kocaeli İşçisinin Demokratik Hareketlerinde Devrimci görevlerini yerine getiren tüm arkadaşlarımız ifadeleri alınmak üzere ayrıca çağırılmıştır.

Kocaeli bölgesinin bütün halkı, işçisi - Köylüsü - Memuru - Öğretmeni ve Esnafları kesinlikle bilir ki; Proleter Devrimcileri, Halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi için, Kocaeli işçisiyle omuz omuza kavga veren adsız neferlerdir. Ailemiz ve çocuklarımız da bu kavgada silâh başındadır. Amerikan Emperyalizminin ve işbirlikçilerinin halkımızın üstünde ki gerici ittifakının zincirlerini kırana dek bu kavgamız sürecektir.

Oportünizmin Emperyalizme teslimiyetine rağmen...

Yaşasın Kocaeli İşçisinin devrimci mücadelesi!

Yaşasın tam bağımsız gerçekten Demokratik Türkiye!

Kocaeli Proleter Devrimcileri adına

Ruhi GÖBÜT Sırrı ÖZTÜRK

Kitlelere Gerçeği anlatalım

Biz, ideolojik mücadelemizi demagojiye dayandıramayız. Bugün bu tip metotlarla arkadaşların önemli bir kesiminin desteğini sağlamak mümkün olsa bile bu, gerçek bir kuvvet teşkil edemez. Bu şekilde kazanılmış arkadaşlarla mücadelemizi başarıya ulaştıramayız. Bu şekilde kurulmuş bir birlik uzun ömürlü olamaz. Bu yüzden ideolojik mücadelemizde açık yürekliliğe dikkat etmeliyiz. İddialarımızı gerçeklere dayandırmalıyız. Böyle bir tartışmada hedef, ancak gerçeklerin anlaşılması olmalıdır, yalnızca gerçeklerin. Kadroların devrimci saflara gerçekten kazanılmasının doğru yolu budur.

Geçtiğimiz hafta cumartesi günü İ.T.Ü. de Mihri Belli son ayrılıklarla ilgili bir konferans verdi. Toplantının tartışma şeklinde olmayıp, konferans biçiminde yapılması, sözlü soru sormak hakkının tanınmaması gerçeklerin açığa çıkmasını, başından sınırlamıştı. Konuşmacının da «yeni oportünizm, ithamını gerçeklere aykırı bazı kanıtlarla geliştirmeye çalışması, toplantıyı ta başından «arkadaşça», bir tartışma olmaktan uzaklaştırdı.

Konuşmasına «Bizantinizm» kavramını açıklamakla başlayan Mihri Belli, saflarımızda bu tip tavırlara karşı uyanık olmamızı belirtirken, son zamanlarda, bütün bir pratiği görmezden gelerek, Aydınlık'tan alınmış bir veya iki cümle üzerine sayfalarca yazı döşenerek yürütülen ve bir aydın görevi olmaktan öteye gitmeyen tartışmaları, kişisel dedikodularla sürdürülen bölücü faaliyetleri kasdetmiş olsaydı doğru bir tesbit yapmış olacaktı. Ancak Mihri Belli «Bizantinizm» ithamını dolaylı olarak Proleter Devrimci Aydınlik yazı kuruluna yöneltmeyi yararlı gördü.

Mihri Belli birkaç yıl önce oportünist TİP yönetiminin, gerici baskılar karşısında kendini nasıl devrimci gençlik hareketlerinden ayırmaya çalıştığını, bunun sonucu olarak nasıl iflâs ettiğini anlattıktan sonra; İnönü'nün, Demirel ve Sunay'ın son tehditlerine değindi. Ve Aydınlik yazı kurulu nun da bu tehditlerden korktuğu için devrimci gençliğin mücadelelerinden kendini ayırmak üzere teorist eğilimlerle mücadele adı altında bir kampanya açtığını ileri sürdü. Böylelikle onların bunu işbirlikçi iktidara göz kırpmak için yaptıklarını izahla, «İnanın arka-

daşlar. Tecrübem vardır. Ben böyle âni darılmaları bilirim.» diye bir imada bulundu. Faşist tehditlerden ve muhtemel gelişmelerden söz ederek «Kimisinin iktidara yakın akrabası vardır, yakını vardır. kulağına fısıldar, türünden izahlar yaptı ki, bizce, devrimciliğe sığmayan bu tip metotlar, mücadelemize ancak zarar verir, havada kalan bu tip ağır ithamlar da gene sahibini yaralar.

Mihri Belli, arkadaşların mücadelemiz içindeki yanlış eğilimlere yönelttiği eleştiriler «Bunlar devrimci şehitlere karşı çıkıyor» diyerek hareketin tümüne yöneltilmiş gösterdi. Haklı eleştiriler harekete düşmanlık gibi gösterilmeye çalışılırsa; bunun, daha yakın zamana kadar bizim eleştirilerimiz karşısında «Bunlar partiye karşı çıkıyor» diye yaygara koparan oportünist TİP yöneticilerinin metodundan ne farkı olabilir. Bu metotlar onlarınkinden daha uzun süre geçerli olabilir mi? Bunlar «arkadaşça», metotlar olabilir mi? Elbette hayır

Toplantıda açıkça farkedilen bir gerçek de, Mihri Belli'nin meseleyi koyuş tarzı ve konuşma üslûbuyla kendisini destekleyen grubu diğerleri aleyhine tahrik etmişiydi. Ağır ithamlar taşıyan konuşma, toplantıdan sonra küfürleşmeli tartışmalara yolaçtı. Karşı görüştekilerin açıkça «oportünist» ve «harekete kesin zararlı, ilân edilmesi bir süre için taraftarlarını iyice toparlamak için bir yol gibi görünmüş olabilir. Ama ideolojik mücadelede nefret duygusunun, bilince ağır bastırılması şeklinde ki kolay yol, eninde sonunda «Bölücülük»ten başka bir yere varmaz. Bu şekilde yürütülen bir mücadelede asla uzun süre başarılar elde edilemez. Kim ki mücadelesinde kadroların bilgisizliklerini ve yetersizliklerini karşısına almamıştır, hattâ bu zaafı kendisi için bir avantaj sayar, böyle bir kişinin mücadelesi devrime hizmet edemez. Böyle bir mücadele uzun vâdeli bir mücadele olamaz.

Mihri Belli, İşçi - Köylü gazetesine de eleştiriler yöneltti. Mi zanpajının ve kullandığı dilin kötü olduğunu söyledikten sonra gazeteyi çıkaran arkadaşların onu bir reklâm aracı olarak kullanmağa kalkıştıklarını, kendi fotoğraflarını basıp altına isimlerini yazdıklarını iddia etti. Fakat toplantıdan sonra gazetelere bakılarak yapılan bir tartışmada böyle bir-

Milli demokratik devrimden sosyalizme geçiş, sosyalist devrimin «milli demokratik devrimin kaçınılmaz» uzantısı olması proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğü tarafın-

dan sağlanır. Çağımızda proletaryanın öncülüğüne dayanmayan hiçbir hareket devrim niteliği kazanamaz; çağımızın devrimleri, milli demokratik devrim olsun, sosyalist devrim olsun, ancak proletarya öncülüğünde gerçekleştirilebilir.

şeyin olmadığı görüldü. Ve anladığımız kadarıyla Mihri Belli'nin gazeteye yönelttiği tenkitlerin sırası bir davranış olduğu, gazetenin daha iyiye gitmesine, eksiklerini düzeltmeye yarıyacak yerde, gazeteyi çıkaran arkadaşların bu faaliyetini küçültmek ve gazete çalışmasına katılmaktan kaçınan arkadaşların bu tavrına bir bahane bulunması amacını taşıdığı ve İşçi - Köylü'yü baltalama sonucunu ve reçeği ortaya çıkı. Bu davranış karşısında şu ilkeyi hatırlamalıyız: «Bir marksist hiçbir şey uğruna gerçeği feda edemez. Çünkü asıl devrimci olan şu veya bu istek değil, gerçeğin ta kendisidir.» Bu yüzden devrimci sırf, karşı görüşte olduğu kimseler yürütüyor diye olumlu ve doğru bir davranış kötülemeye meyledemez. Yanlış ve olumsuz davranışları sırf taraftar olduğu kimselerce yapıldığı için hoş görmeye kalkışamaz. Çünkü bir insan gerçeklerin kendinden yana olduğuna inanıyorsa, onları kısa vadeli siyasi hedeflere kurban etmez. Mihri Belli, toplantıda, Halil Berktaş arkadaşın Güney Amerika'daki hareketlere yönelttiği eleştiriyi mesnetsiz bırakmak amacıyla Regis Debray'ı hain ilân etmiş, onun, Küba devrimini ve onun görüşlerini temsil edemeyeceğini söylemiştir. Böylelikle bu arkadaşın, Regis Debray'dan kalka-

rak, Küba devrimini eleştirmesinin bir demagoji olduğunu ifade etmiştir. Eleştiriyi getiren arkadaşın değerlendirmesinin tek temel Regis Debray olmadığı halde ve bu yazarın Devrimde Devrim kitabının Küba tarafından milyonlarca basılıp dağıtıldığı bilindiği halde, kadroların bu yöndeki eğilimlerine karşı çıkmamak için böyle konuşma yapılmıştır. Nitekim toplantıda bu durumun belirtilmesi üzerine, Mihri Belli sözünü tavrız etmiştir.

Toplantıda açık tartışma ortamının bulunmaması birçok meselenin açıklığa kavuşmadan ortada kalmasına yol açtı. Meselâ Halil Berktaş'a ait bir yazıda küçük burjuvaziyle ilişkimizi açıklayan dostluk - destek - eleştiril formülünü, balayı havası diye alaya alan Mihri Belli, aynı konuda «bizim küçük burjuva radikalizmi karşısında tutumumuz — (Sen sensin, ben de ben. Sen Türkiye toplumunda bir devrimci güçsün, ben de bir başka devrimci güç. Sen bensiz edemezsin, ben de sensiz...) tutumudur, görüşünü toplantıda tekrar ortaya getirdi. Küçük burjuvazi ile proletaryayı tamamen birbirinin dışında ve yan yana gören, proleter sosyalizminin, küçük burjuva düşüncesiyle mücadelesini görmeyen, hiç bir öncülük ilişkisine değinmeyen bu formülasyon

Devrimci bir arkadaşımızı kaybettik

Devrimci arkadaşımız T.İ.P. Beykoz İlçe Başkanı Mehmet Mert 16/Şubat 7970 Pazartesi günü geçirdiği bir kalp krizi sonucu vefat etmiştir.

1337 de Şile'de doğan Mehmet Mert uzun süreden beri devrimci mücadelenin içinde yer aldı. 1946 yılında Paşabahçe Şişe - Cam Fabrikasında ilk sendikanın kurulmasında ve ardından o dönemlerde sendikanın işçilerin yönetimine geçmesinde oldukça yararlı çabaları oldu.

TİP kurulduğu zaman hemen partiye girdi. TİP içinde çeşitli görevler aldı. Paşabahçe'de ilçe açılması için yer bulunmadığı zaman, parti tabelalarını evine

astı. Ve ilçe kuruldu. 3 devre Beykoz İlçesinde başkanlık yaptı.

1966 da İstanbul il haysiyet divanı üyeliği yaptı, ve bu dönemde Aybarın baskılarına rağmen, devrimci arkadaşlarımızın ihraç edilmelerine karşı çıktı ve haysiyet divanından af kararı çıktı.

Sürekli olarak partide ihraç mekanizmasının işletilmesi ne karşı çıktı.

17/Şubat Salı günü Paşabahçe'de yapılan büyük bir anma töreninden sonra cenazesi Paşabahçe kabristanına kaldırıldı.

Ailesine ve devrimci arkadaşlarına baş sağlığı dileriz.

Biz, ideolojik mücadelemizi demagojiye dayandıramayız. Bugün bu tip metotlarla arkadaşların önemli bir kesiminin desteğini sağlamak mümkün olsa bile bu, gerçek bir kuvvet teşkil edemez... Kim ki mücadelesinde kadroların bilgisizliklerini ve yetersizliklerini karşısına almamıştır, hattâ bu zaafı kendisi için avantaj sayar, böyle bir kişinin mücadelesi, devrime hizmet edemez. Böyle bir mücadele uzun vâdeli bir mücadele olamaz.

Memet Altun
Nail Satlıgan

çok daha yetersiz ve açıkça yanlış olduğu halde kabul ettirmeye çalışıldı.

Mihri Belli, «Bugün saflarımızda kitlelere gitme çağrısını en fazla yapan ve İşçi-Köylü Gazetesini çıkararak arkadaşlara, kuyrukçu derken, bugüne kadar Türk Solu başyazılarında işçi sınıfı hareketlerinden bir kere bile söz etmemenizi nasıl açıklarsınız?», şeklinde ki bir yazılı soruya, «Bu eleştiriye katıldığı, ancak, o dönemde Türk Solu'nun bir cephe dergisi olduğunu unutmamak lazımdır, diye cevap vererek yanlış bir cephe anlayışını bir kere daha savundu.

Sosyal - emperyalizmi «bizim gibi aç bir ülkenin insanlarının anlayamayacağı bazı davranışlar, tâ biriyile karşılayan Mihri Belli, bu konuda çağımızın marksizm - leninizmi olan Mao Zedung fikirlerine dolaylı yollardan karşı çıktı. Kendisinde sistemli bir şekilde mevcut olan, Mao Zedung fikirlerine aykırı görüşlere kısaca değinelim:

Millî demokratik devrim anlayışı ve Mao Zedung fikirlerine karşı tutum: Konuşmacı, gerek daha önce Dev. Genç salonunda İstanbullu TIP üyeleriyle düzenlenen toplantıda, gerekse sözü geçen konferansta «emperyalizmin tam bir çöküşe, sosyalizmin dünya çapında zafere doğru ilerlediği çağın, marksizm - leninizminin Mao Zedung fikirleri olduğu gerçeğini reddetmiştir. Dev. Genç'teki konuşmasında «Mao öldükten sonra marksizm - leninizm - Mao Zedung fikirleri - Lin Biao fikirleri mi diyeceğiz?», şeklindeki sorusu bunun en açık kanıtıdır. Bu anlayış doğrudan doğruya millî demokratik devrim teorisini yanlış kavramaya götürmektedir. Mihri Belli'ye göre millî demokratik devrim, emperyalizmin koşullaması, bir de toprak reformu yapılmasıdır. Millî demokratik devrime küçük burjuvazi de öncülük yapabilir. Tarihte bunun örnekleri görülmüştür (Cezayir ve millî kurtuluş savaşımız gibi).

Bu görüşleri eleştirelim. Millî demokratik devrim sadece emperyalizmin tasfiyesinden ve küçük burjuvazi tarafından da uygulanabileceği bir programın gerçekleştirilmesinden ibaret değildir. Çağımızda emperyalizme darbe indiren her hareket, kimin öncülüğünde olursa olsun, dünya sosyalist sisteminin ve proleter sosyalist dünyanın devriminin müttefikidir. Amma millî demokratik devrim sosyalizmi hedef alması bakımından diğer anti-emperyalist ve demokratik

doğrultudaki hareketlerden ayrılır. Millî Demokratik devrim teorisini en olgun ve mükemmel ifade eden kavuşturarak Çin devriminin somut pratiğine uygulayan Mao Zedung şöyle diyor: «Demokratik inkılâp sosyalist inkılâbın zarurî hazırlanış safhasıdır ve sosyalist inkılâp da demokratik inkılâbın kaçınılmaz devamıdır, ve bütün partilerin nihai gayesi sosyalist toplumu kurmaktır.» (Mao Zedung, Yeni Demokrasi, İstanbul 1967, s. 105)

Millî demokratik devrimden sosyalizme geçiş, sosyalist devrimin millî demokratik devrimin kaçınılmaz uzantısı olması proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğü tarafından sağlanır. Çağımızda proletaryanın öncülüğüne dayanmayan hiçbir hareket devrim niteliği kazanamaz; çağımızın devrimleri, millî demokratik devrim olsun, sosyalist devrim olsun, ancak proletarya öncülüğünde gerçekleştirilebilir. Bu konuda Mao Zedung bize şunları öğretiyor. «... bu inkılâp (Çin devrimi) burjuva - demokratik karakterde bir inkılâpla (yeni demokratik inkılâpla) proleter - sosyalist karakterde bir inkılâba kucaklar. Bu çift inkılâpçı ödevin başlanmasında önderlik Çin proletaryasına, Partimize düşüyor. Çünkü bu önderlik olmadan hiçbir inkılâp başarıya ulaşamaz. (altını biz çizdik)»... Aynı konuda Lin Biao şunları belirtiyor: «O (Mao), eksiksiz bir yeni demokratik devrim teorisini formüle etmiştir. Ve, belirtmiştir ki, bütün ötekilerden farklı olan bu devrim, ancak proletaryanın önderliği altında (siyahlar bizim) geniş halk yığınları tarafından, emperyalizme, feodalizme ve bürokrat - kapitalizme karşı girişilen bir devrim olabilir ve olacaktır. Bu demektir ki, devrim, başka bir sınıf ya da parti tarafından değil, ancak proletarya tarafından ve Marksizm-Leninizmle silâhlanmış gerçekten devrimci parti tarafından yönetilebilir, yönetilmedir.» (Lin Biao, Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, Ankara 1968, s. 56)

Millî demokratik devrim tezinin en önemli niteliği çağımızda sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin sosyalizme geçişinin tek yolu olmasıdır. Bu ise proletarya öncülüğünü zorunlu kılar. İTÜ deki konferansında «Devrimde hegomonya devrimin niteliğine bağlıdır. Millî demokratik devrim her zaman proletaryanın hegemonyası altında gerçekleşmiyor.» diyen

Belli'nin Mao Zedung fikirlerinin Marksizm - Leninizmi geliştirerek daha yüksek bir safhaya ulaştırdığı gerçeğini kabul etmemesi doğaldır. Ancak millî demokratik devrim teorisinin çeşitli ülkelerdeki devrimci pratiği Mihri Belli'nin görüşlerini doğrulamamaktadır. Özetleyelim:

1. Millî demokratik devrim, proleteryanın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünde, işçi - köylü ittifakı temeli üzerinde, küçük burjuvazinin ve millî burjuvazinin devrimci güç birliğiyle gerçekleştirilir.

2. Millî demokratik devrim, proleteryanın öncülüğünde bütün millî sınıfların ortak iktidarını kurar (Bu konuda Mao şöyle söylüyor: «Bu yeni - demokratik inkılâp Avrupa ve Amerika ülkelerinin tarihindeki burjuva - demokratik inkılâplardan çok farklıdır; çünkü yeni demokratik inkılâp, burjuvazinin diktatörlüğü ile neticelenmez, proletaryanın önderliği altında bütün inkılâpçı sınıfların birleşik cephesinin iktidarı ile neticelenir.» - altını biz çizdik -

3. Millî demokratik devrim sosyalizme götürür, kapitalizme değil. Bu, sosyalizme giden yolda bütün engellerin temizlenmesi demektir. Böyle bir program çağımızda zorunlu olarak ancak proletarya öncülüğünde uygulanabilir. Millî demokratik ekonominin devlet tarafından işletilen teşebbüsleri sosyalist karakter taşırlar. Tarım da emekçilerin kooperatifleri millî ekonominin sosyalist unsurlarıdır.

Bunlar millî demokratik ekonominin kumanda ve kilit noktalarını ihtiva ederler ve sosyalist bir ekonomi sektörü yaratırlar. Gittikçe gelişen sosyalist sektör millî demokratik ekonomiyi sosyalizme yöneltir. Sosyalist kuruluş, bu anlamda, millî demokratik devrimin zafere ulaştığı ilk günden itibaren başlar.

Bu gerçeklerin ışığında Cezayir'de millî demokratik devrimin gerçekleştirilmiş olduğunu ve sosyalist kuruluşta mesafe kaydedildiğini söylemek bizi son derece yanlış sonuçlara götürülebilir.

Şunu bilelim ki bugün Cezayir'in baş meselesi sosyalist kuruluşta ne kadar ilerlenildiği değil, emperyalizmin ülke içinde giderek artan nüfuzunu kırmaktır. Bu köylül 1969 sayısında Henri Alleg'nuda «Marxism Today» dergisinin in yazısından Cezayir'deki Millî Kurtuluş Cephesi (FLN) nin işçiler tarafından seçilen sendika önderlerini görevlerinden uzaklaştır.

diğini, işçi gazetelerini kapattırdığını, demokratik hakları kısıtlayarak öğrenci örgütlerini karşı baskı tedbirleri aldığını, FLN Genel Sekreteri Kait Ahmev'in 30.000 dönüm toprağa sahip olduğunu (bu ülkede reformu henüz yapılmamıştır) ve «iyi» zenginlerin cepheye girmesine taraftar olduğunu öğreniyoruz. Mihri Belli'nin «emekçilerin öncülüğünde millî demokratik devrim, tezini terketmedikçe, devrimde öncü ve temel güç ayrımını yapmadıkça bu gibi tutarsızlıklara düşmesi olağandır.

Millî demokratik devrim, emperyalizm salt «dışsal», bir olgu olmadığı için, yalnızca emperyalist sömürü mekanizması tarafından çarpıtılan «iç» yapısını da tasfiye eder. Millî demokratik devrim, bu anlamda, hem bir «yıkım», hem de bir «yapım» programıdır. Millî demokratik devrim teorisini kendi toplumlarının devrimci pratiğine uygulayarak başarıya ulaştıran proleter devrimcileri, millî demokratik devrimle emperyalizmin köğülmesi yani anti-emperyalist savaşın zaferi arasındaki farkın üzerinde önemle durmuşlardır. Millî kurtuluş savaşı millî demokratik devrimin bizatihi kendisi değil, fakat onun içinde bir aşamadır. Lin Biao şunları yazıyor: «Japonya'ya karşı Mukavemet Savaşı, Çin'in millî - demokratik devriminde tarihi bir aşamadır. Bu bakımdan, Mukavemet Savaşı boyunca, partiimizin izlediği yol, sadece savaşta zafer kazanmaya değil, aynı zamanda, millî - demokratik devrimin ulus ölçüsünde zaferinin temel mellerini atmaya da yönelmişti.» (Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, s. 15) - siyahlar bizim -

Kısaca özetlersek «Yeni Oportünizm» hareketinin geçmişine saygısızlık olarak tanımlayan Mihri Belli, bugüne kadar hepimizin saygı duyduğu, uzun ve yığıtçe bir mücadelenin temsilcilerinden biridir. Ancak şunu da unutmamalı ki devrimci mücadele her an kendini yenileyen, kişilere bağlı kalmayan önüne geçilmez bir gelişimdir. Böyle bir mücadele fikir ayrılıkları kaçınılmazdır. Fakat bu durum temel devrimci metodun terkedilmesini hiçbir zaman gerektiremez. Bir devrimci siyasi hesapları uğruna gerçekleri bir yana atar, her şeyi ayaklar altına alır. Sa ve kendi kişiliğini devrimci gerçeklerin karşısına dikerse böyle bir devrimci herkesten önce kendini mücadelesine saygıyı yitirmiştir ve en başta kendisine kadırbilmezlik ediyor demektir.

TÜRK SOLU-7

Revizyonizme, Oportünizme ve dogmatizme karşı LENİN

Bu cilt, Lenin'in enternasyonal ve Rus emekçi hareketinde revizyonizm, oportünizm ve dogmatizme karşı tutarlı ve uzlaşmaz mücadelesini izlemektedir.

LENİN, revizyonizmin özünü, ekonomik ve sosyal kökenlerini açıkladı. Revizyonizmin enternasyonal karakterini, farklı ülkelerde ve farklı tarihsel koşullar altında bulunduğu biçimleri göz önüne serdi. (Revizyonizm, ya da Marksizm yeniden gözden geçirilmesi», diye yazmıştı Lenin, «bugün proletarya üzerindeki burjuva etkisinin ve işçilerin burjuva kokuşmasının baş olmasa bile başlıca belirtilerinden biridir.»

Revizyonizm ilk olarak geçen yüzyılın sonlarında kendisini gösterdi. 1895'te Engels'in ölümünden sonra devrimci Marksizm'e karşı geliştirilmiş mücadele, Marxist teorisinin düzeltilmesi, ve değiştirilmesi' şeklini aldı. Lenin, Revizyonizmin ortaya çıkmasının hiç de tesadüfî bir şey olmadığını ispat etti. Revizyonizm, bazı kimselerin ya da grupların hatalarına, ulusal özelliklerin ve geleneklerin etkilerine bağlanamaz.

Revizyonizmin kökenleri, kapitalist ekonomik sistemde aranmalıdır. İşçi ve Sosyal Demokrat hareketinde oportünizmin ortaya çıkması, en başta küçük burjuva unsurların işçi sınıfına durmadan sızması ve işçi partileri üzerinde küçük burjuva fikirlerinin etkisi yüzünden kaçınılmaz birşeydi.

'Avrupa İşçi Hareketindeki Ayırılıklar' broşüründe, daima artan sayıda yeni kuralların yazılmasına emekçi yığınlarının yeni yeni tabakalarının katılmasına, diye yazmıştı Lenin, «teori ve taktik alanında yalpalamalar, eski hataların tekrarlanması, köhnemiş görüşlere ve köhnemiş yöntemlere geçici olarak geri dönüşler mutlaka eşlik eder».

İşçi hareketinde oportünizme katkıda bulunan etkenlerden biri de, burjuvazinin sömürge sömürsünden sağladığı süper kârların bir kısmını paylaştığı «emekçi aristokrasisi'nin imtiyazlı durumu»dur. Yaşama biçimi, alışkanlıkları ve görüşü bakımından bu, bir burjuva düzeyidir ve sınıflar arasında barış öğütleri ile işçi hareketi içinde burjuvazinin ajanı olarak eylemde bulunan parlamenterler, sendika ve Sosyal Demokrat Partilerin önderleri bunların saflarından çıkar. Lenin, işçi aristokrasisi konusunda şunları yazmıştı:

«Bunlar, işçi sınıfının daha iyi ücretler, şerefli payeler v.b. karşı

lığında burjuvazi tarafından objektif olarak satın alınmış ve küçük, zayıf halkları soymakta ve ezmekte, kapitalist ganimetinin bölüşülmesi uğrunda mücadelesinde kendi burjuvazilerine yardım eden bir tabakasını veya gruplarını veyahut da kesimlerini temsil ederler.»

LENİN, revizyonistler Marksizm'e güya bağlı görünseler bile revizyonizmin, burjuvazinin devrimci fikirlere karşı yapmakta olduğu ideolojik mücadelenin bir devamı olduğunu göstermişti. Yani revizyonizm, Marksizmin zaferinin, hayatiyetinin kanıtıdır. Çünkü, Lenin'in de dediği gibi «tarihin diylettiği öyleydi ki, Marksizm'in teorik zaferi, düşmanlarını kendilerini Marxist kılığında göstermek zorunda bıraktı. Özüne kadar çürüyüp gitmiş bulunan liberalizm, kendisine sosyalist oportünizm biçiminde yeniden hayatıyet kazandırmaya çalıştı.»

Teori alanında revizyonistler daha başından beri devrimci Marksizmin karşısına kendi oportünist felsefelerini dikmişlerdi. Bunlar «eleştirme özgürlüğü» demagogik şiarını ileriye sürmüşler, Marksizmi açıktan açığa tümüyle reddetmek cesaretini gösteremezlerken, temel kaidelerini düzeltmek için parça parça «cerhetmeye» kalkıştılar. Bunlar, temel Marxist kanıtların birçoğunun köhnemiş olduğunu, uygulamada cerhedildiğini, v.b. iddia etmekteydiler. Lenin gösterdi ki eleştiri özgürlüğü, Sosyal Demokrasiyi reformcu bir parti haline döndürmek, Sosyal Demokratik harekette oportünizmle özgürlük sağlamak için bir kışkırtıcı başka bir şey değildir.

Lenin'in yazılarından yapılan bu derlemeler, onun Rus ve enternasyonal proleter kurtuluş hareketindeki anti-Marxist teorilere karşı mücadelesini, Marx ve Engels tarafından başlatılmış mücadeleyi yansıtmaktadır.

Marx'ın Kugelmann'a yazdığı mektupların ve Sorge ile yaptığı yazışmaların Rusça çevirisine yazdığı önsözde ve «Marksizm ve Revizyonizm» adlı makalesinde Lenin, Marx'la Engels'in idealistlere, vülger ekonomistlere, Proudhonculara, Blanquistlere, Lasallecılara ve Alman, Fransız, İngiliz ve başka oportünistlere karşı yapmış oldukları mücadeleyi özetleyerek anlatır. Marx'ın bütün yazdıklarında kırmızı bir tire gibi uzanan şeyin, Alman Partisinin «Sağ kanadına» karşı, Sosyal Demokrasideki oportünizm konusunda «amansız» (ki mi kere 1877-79 da Marx'ta oldu.

ğu gibi öfkeli) bir savaş uyarısı olduğunu gözlemliyor. Lenin, Marx'la Engels'in oportünizme karşı toksözül muhalefetlerini, teori ile Partinin bu kabil bayağılaştırılmasına (Verluderung - Almanca daha da kuvvetli bir deyim) karşı mücadelelerinin tutarlılığını takdir ediyor. Alman Sosyal Demokrat Partisindeki Sağ kanat oportünistlerinin teorisinden bahseden Lenin, «Oportünistlerin gerilemesi ve ortalkıktan çekilmesi, Marx'ın «örkeli, saldırısının sonucuydu, diye yazıyor.

Kapitalizmin bütün çelişkilerini ağırlaştıran emperyalizmin ortaya çıkışı ile birlikte revizyonizm daha da ağır bir tehlike haline geldi. Sosyalist devrim için mücadele, pratik bir görev oldu. Bu koşullar altında revizyonizmin zaferi, burjuvaziye teslim olma anlamına gelecekti; sosyalist devrim gecikecek, proletaryanın kurtuluş hareketi birçok yıllar geriye atılmış olacaktı. Lenin'in Marksizmin yerine reformizmi geçirmenin ve devrimci partiyi reformist parti haline getirmenin politik intihar demek olacağını belirterek revizyonistlerle mücadelesinde böyle sine ihtirash ve uzlaşmaz olmasının nedeni budur. Lenin Rusya'da oportünizmin her çeşidine «Legal Marxizm», «Ekonomizm», Menşevizm ve çeşitli türlerine karşı, Troçkizme karşı azimle savaştı ve devrimci teoriyi tahrif ve bayağılaşmadan korudu.

LENİN, oportünizmin diğer türleri gibi revizyonizmin de ulusal değil enternasyonal bir fenomen olduğunu tekrar tekrar gösterdi. Yüzyılın dönüm yıllarında hemen her Avrupa ülkesinde geçer akçe haline geldi. Bunun taraftarları Almanya'da Bernsteinçular, Fransa'da burjuva hükümetlerine sosyalistlerin katılmasını savunanlar, İngiltere'de Fabian'lar, Rusya'da legal Marxistler, «Ekonomistler» ve daha sonraki yıllarda menşevik likidatörlerdi. Lenin, «bunların topu da aynı ailedendir, birbirlerini överler, birbirlerinden öğrenirler ve «dogmatik», Marksizm'e birlikte karşı çıkarlar» diye yazmıştı.

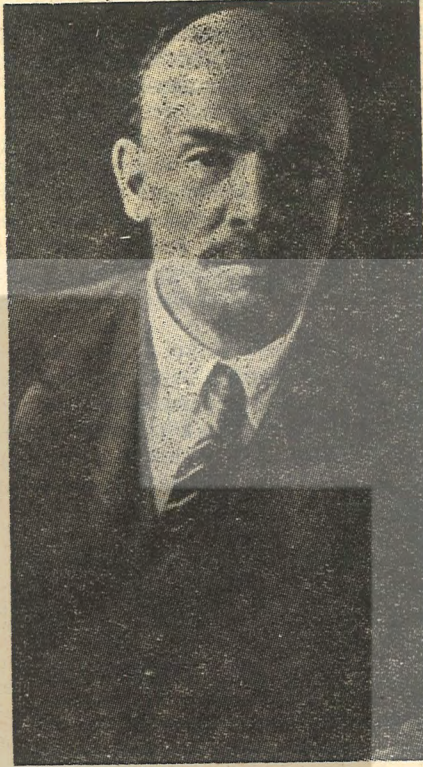
«Yirmi Yıl Koleksiyonu'na Önsöz'de Lenin, «Marx'ın Rus eleştiricilerine» yani Marksizm'i burjuvazinin icap ve zevklerine uydurmayı çalışan «legal Marxist'lere karşı mücadelenin tarihini izliyor. Bunların sözcüsü P. B. Struve ile girişilen polemik, Lenin'in sözleriyle (varılan Sosyal Demokratik sonuçları bakımından) Struve'nin Narodnik hareketini eleştirisi proleter sosyalizmine değil de burjuva

ve liberalizmine yatkın olması sebebiyle «keskin ve kesindi». Struve'nin ilk bakışta farkedilemeyen Marksizmden sapması Lenin tarafından açığa vuruldu ve belirtildi. Daha sonra yazılan «İkinci Enternasyonalin Çöküşü» başlıklı makalesinde Lenin okuyuculara Struve'nin «sadece» devrimci Marxizm'den, reformlar için mücadeleyi, (proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesi dahil, liberal burjuvazinin kabul edebileceği her şeyi almak, ve... Marksizm'in «sadece» can damarını, «sadece» devrimci içeriğini atmak yolunda burjuva teorisyenleri tarafından gelen enternasyonal bir çaba» olduğunu hatırlatıyor.

Rus sosyal demokrasisinde devrimci ve oportünist eğilimler arasındaki mücadele emekçi ve Sosyal Demokratik kitle hareketinin doğuşuna kadar geri gider. Daha başından beri devrimci Marxistler, Marksizmi, «legal Marxistler'in ve «Ekonomistler'in yozlaştırma ve bayağılaşmalarından korumak zorunda kaldılar. Rus Sosyal Demokratlarının Protestosu, enternasyonal revizyonizmin bir takımına karşı ilk resmî kollektif belge, sırf Rus «Ekonomistlerine» değil, aynı zamanda Batı Avrupalı Bernsteinçulara da vuran bir belgedir. Rus devrimcileri için çok önce geçirilmiş bir aşama olan «Ekonomizm», karşı savaş, kapitalist ülkelerdeki hareket için başta gelen önemini yitirmemiştir. Çünkü şimdi de «Ekonomizm» ya da Marksizmin son günlerdeki yozlaştırıcılarının işçilerin sınıf mücadelesini ekonomik taleplere indirgemek girişimlerinin, bir takım kapitalist ülkelerde çeşitli belirtileri görülmüştür.

Rus «Ekonomizm'i 1903'te yenilgiye uğratıldı ama, revizyonizmle karşı mücadele devam etti. Rus Sosyal Demokrat Emekçi Partisinin İkinci Kongresinde revizyonizm, Parti'nin programından, örneğin proletarya diktatörlüğü, ulusların kaderlerini kendilerinin tayin hakkı ve proletaryanın köylü hareketini desteklemesi gibi bazı ana Marxist önerilerin çıkarılması talebinde dile geldi. Revizyonistler aynı zamanda Parti Kurallarının oportünistçe değiştirilmiş biçimleri (örgütlenmenin federasyon ilkesini, Parti üyelerinin Merkez Kongresi ile doğrudan doğruya ilişki kurmasına izin verilmesi, Parti birimlerine dahil olmuş kişilerin parti üyesi sayılması v.b.) üzerinde ayak dirediler. Bu demokratik merkezçiliğin reddi demektir, partiyi istikrarsız

Bu yazı, Lenin'in revizyonizm ve oportünizmle ilgili yazı ve eserlerini bir araya getiren 'Against Revisionism' adlı derlemenin önsözü olarak 1959 yılında S.S.C.B. Marxizm - Leninizm Enstitüsü tarafından hazırlanmıştır.

Revizyonizme karşı mücadelede önemli rol oynayan bir başka makale de 'Marxizm ve Revizyonizm'dir. Bu makalede Lenin, felsefedeki, politik ekonomideki ve bilimsel sosyalizmdeki revizyonizmi şiddetle eleştirir. Felsefe alanında revizyonistler burjuva biliminin dümenine takılmışlar, diyalektik ve tarihi materyalizme saldırmışlardır. Politik ekonomide bunlar Marx'ın ekonomik doktrininin temellerini, onun değer, üretimin yoğunlaşması, bunalımların kaçınılmazlığı, kapitalizmin çöküşü teorisini reddetmişlerdir. Bunlar aynı zamanda Marx'ın sınıf mücadelesi, sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü teorisini de, hem de proletaryanın nihai amacı uğrunda çaba göstermesine ve savaşmasına hacet olmadığını iddia ederek reddetmişlerdir.

Lenin şunu önceden görmüştü: 'Devrimci Marxizm tarafından revizyonizme karşı ondokuzuncu yüzyılın sonunda yapılan ideolojik mücadele, küçük burjuvazinin bütün salınımına ve zaafına rağmen tam zaferine doğru ilerlemekte olan proletaryanın büyük devrimci savaşlarının prelüdüden (başlangıç) başka bir şey değildir.'

Lenin'in yazdıklarında, anarcho - sendikalizme karşı mücadele de önemli yer tutuyor. Lenin, anarcho - sendikalizmi, burjuvazinin proletarya üzerindeki etkisinin bir ürünü ve belirtisi, revizyonizmin bir çeşidi saymaktaydı ve anarcho - sendikalistlerin ve reviz-

yonistlerin aynı görüşlere ve ilkelere bağlı olduklarını göstermişti:

'En önemli ve esaslı olan ne varsa, yani işçilerin büyük, güçlü ve gerektiği gibi çalışan, her koşul altında uygun şekilde çalışmaya azimli, sınıf mücadelesi ruhu ile dolup taşan, amaçlarını açık ve seçik olarak gerçekleştiren ve gerçek Marxist dünya görüşü ile eğitilmiş örgütlerde toplanmasına, bunların her ikisi de engeldir.'

Bu derleme, Lenin'in sosyal şovenizme karşı bir kaç makalesini de içermektedir. 1914-1918 emperyalist savaşının arifesinde ve savaş sırasında Marxizmin düşmanları uluslar arasında düşmanlık yaratmak için zehirli milliyetçilik ve şovenizm silâhına başvurdular. Çılgınca bir silâh yarışına müfsit bir propaganda kampanyası eşlik ediyor, halka ülkesinin yakın bir saldırı tehlikesinin önünde bulunduğu söyleniyordu. Bu, savaş için, görünüşe bakılırsa bir kurtuluş savaşı oysa olgusal gerçekte ise emperyalist kontrolündeki dünyanın yeniden paylaşılması uğrunda emperyalist savaş için bir psikolojik koşullandırma idi. 'Burjuvazi bir iç mütareke' çağrısında bulunuyor, kitlelere savaş sırasında sınıf ilişkilerinin ortadan kalktığı kanısını telkin etmeye çaba gösteriyordu. Burjuvazinin bu şiarına oportünistler dört elle sarıldılar.

İkinci Enternasyonal liderleri emperyalist hükümetleriyle açıkça birleştiler. Savaşın kopmasından az sonra yazılan 'Sosyalist Enternasyonalin Durumu ve Görevleri', başlıklı makalesinde Lenin, 'İkinci Enternasyonalin öldüğünü, oportünizm tarafından haklandığını' bildirmişti. Onbeş yıl önce beri Sosyal Demokrat Partilerin içerisinde serpilmekte olan oportünizm, sosyal şovenizm biçiminde olgunlaşmıştı. Lenin 'İkinci Enternasyonalin Çöküşünde şöyle yazıyordu: 'Bir küçük burjuva 'yüksek tabakası' ya da işçi sınıfının aristokrasisi (veya bürokrasisi) olarak imtiyazlı mevkiini muhafaza etmek, savaş sırasında küçük burjuva oportünist utmutlarının ve bunlara uygun taktiklerin doğal devamı işte budur; günümüz sosyal emperyalizminin ekonomik temeli, işte budur.'

LENİN, şovenistlerin ve Kautsky'lerin ya da merkezicilerin 'bu emperyalist, sömürgeci, yağmacı savaş, bir halk savaşı, bir savunma savaşı olarak tanımlamak ve onu emperyalist olmayan savaşlardan tarihi örnekler vererek haklı göstermek için, nasıl safsa-

taya başvurduklarını göstermişti. Lenin İkinci Enternasyonal liderlerinin işçi sınıfının hainleri, emperyalist haydutluğun yarıdakçıları olduklarını gözönüne serdi. Bütün ülkelerdeki işçileri, kendi emperyalist burjuvazilerine arka çıkmış bulunan sosyalistlerin politik sapıklık derecesini kavramaya çağırdı. Sol, enternasyonalci unsurların, kendi sosyal şovenistlerin den koparmalarını ve haksız genişleme savaşına karşı emperyalist burjuvaziyi yıkmak, yani emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek amacıyla azimli bir mücadele yapmaya çağırdı.

Lenin'in Marxist teorinin arılığını korumak uğrunda mücadeleleri bağımsız oportünistler ve Merkezicilerin, özellikle I. Dünya Savaşı sırasında şiddetli saldırılarına sebep oldu.

Lenin o sıralar şöyle yazmıştı: 'Benim kaderim böyledir. Politik ahmaklığa, bayağılığa, oportünizme v.b. karşı birbiri ardına mücadele.'

1893 ten beri bu böyle olmuştur, bu da mürailerin nefretini çekmiştir bana. Pekâlâ, mürailerle 'barış' karşılığında bu kaderi de giştirmeyeceğim.'

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin arifesinde proleter devletin rolü ve görevleri sorunu, sadece teorik bakımdan değil, bir politik uygulama sorunu olarak da önem kazanmıştı.

Devlet ve İhtilâl'de Lenin, Kautsky ve öbür İkinci Enternasyonal oportünistlerinin yozlaştırıp bayağılaştırmış oldukları Marx'la Engelsin devlete ilişkin görüşlerini yeniden doğruladı ve geliştirdi. Lenin Marxizmde proletarya diktatörlüğü teorisinin baş unsur olduğunu belirtti. 'Ancak sınıf mücadelesini kabul edişini proletarya diktatörlüğünü kabul edişe genişletir Marxisttir.' (Lenin)

LENİN eski devlet makinasının sosyalist devrim sırasında yıkılması ve yeni bir devlet makinası kurulması gerektiğine ilişkin Marxizmin ana önerisini, Kautsky'nin oportünistçe nasıl yozlaştırdığını gösterdi. Kautsky eski devlet makinasını yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak zorunluğunu kabul etmiyordu. Bu sorunun geleceğe, bırakılabileceğini iddia etmekteydi. Proleter devriminin bütün olgularını önceden görmeyenin tamamen imkânsız olduğunu yazmakla yetinmiş, Paris Komününü değerlendirmekten kaçınmıştı. Lenin, proleter devrim sorunu üzerinde böyle açık bir ce-

Lütfen Sayfayı Çeviriniz

unsurlara ve devrimin kısa yol arakadaşlarına açık bırakacaktı.

'Yirmi Yıl Koleksiyonuna Önsöz'de Lenin, örgütsel sorunlarda oportünizmin program, politika ve taktikler konusunda revizyonizmle nasıl organik olarak bağlı olduğunu gösteriyor. Bu ilk Rus Devrimi sırasındaki Menşevik politikasında ifadesini bulmuştu. 'Bolşevikler, proletaryaya demokratik devrimdeki önderlik rolünü gösterdiler. Menşevikler ise onun rolünü 'aşırı muhalefet'e, yani, gerçekte burjuvazinin yarıdakçısı rolüne indirgediler.'

Devrimin yenilgesinden sonra Menşevikler karşı devrimci liberalizmle açıktan açığa aynı safa geçtiler. Emekçi hareketinin hiçbir başarı olanağı bulunmadığını iddia ederek devrimci mücadeleyi reddettiler, parti örgütlerini çökertmeye, böylece proletaryanın partisini tasfiye etmeye çaba gösterdiler. Sözde bir emekçi kongresi tarafından teşkil olunacak ve genellikle küçük burjuva elemanlardan teşekkül etmiş gevşek bir örgüt, bunun yerine geçirmeye çalıştılar. Likidatörler, uzlaştrıcılar ve merkezde bir tutum takınmış bulunan Troçkinin şahsında gönüllü yardımcı buldular. Bunların şiarı, hem de baştan aşağı düzmece olanı, 'birlik'ti. Bu birlik ilkelerinin kabul edilmesine değil, yarı reformist ve düpedüz reformistlerin Marxistlerle ilkesiz birliği idi. Böylece, teoride devrimci Marxizmin reddi, likidasyonizme yol açtı.

LENİN'in 'Birlik Haykırışları Örtüsü Altında Birliğin Bozulması', başlıklı makalesi 'hizipçilik yapmamak, kisvesi altında Bolşevikleri parti aleyhtarı hiziplerle ve Rus hareketi içinde hiç bir kökü ve desteği bulunmayan dış ülkelerdeki gruplarla birleştirmeyi isteyen Trotsky'nin politikasını açığa vurmaktadır. Likidatörler gibi Trotsky de, devrimcilerle oportünist unsurların aynı parti içinde 'birlikte yaşadığı' Batı Avrupa örneğini Rusya'nın da izlemesinde ayak diremekteydi. Lenin bununla ilgili olarak 'Likidatörler ile Trotsky'yi sadece oportünizmin Avrupalı modelleri cezbetmiştir, parti ruhunun Avrupalı modelleri ise hiç cezbetmemiştir', diye yazıyordu. Lenin'in Likidatörlere karşı tutarlı ve uzlaşmaz mücadelesi, kendisinin de belirttiği gibi 'ideolojik bakımdan mürteflikle, program ve taktiklerin reddi ile, oportünizm ile ilgili', olduğu için devrimci Marxizm uğrunda bir mücadeleydi.

Revizyonizme Oportünizme ve dogmatizme karşı LENİN

vaptan kaçmanın ardında Kautsky'nin bürokratik burjuva devletini beğenmesinin ve oportünizmini gelecekteki devletin alacağı somut biçimleri önceden göstermenin imkânsızlığına ilişkin tezlerle gizlemek çabasının bulunmakta olduğunu gösterdi. Kautsky'yi eleştirirken Lenin, günümüzde parlak bir şekilde doğrulanmış bulunan bir tahminde bulunmuştu. Şöyle yazmıştı: «Kapitalizmden komünizme geçiş, mutlaka muazzam bollukta ve çeşitte politik formlara yer verecek, oysa öz ister istemez aynı kalacaktır: proletarya diktatörlüğü.»

Büyük Ekim Sosyalist Devriminden sonra Kautsky, Rusyadaki proletarya diktatörlüğüne hücum etti. Proletarya Diktatörlüğü ve Dönek Kautsky'de Lenin, Kautsky'nin dönemliğini, Marx'ın devlet ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin öğretisini nasıl yozlaştırdığını inandırıcı bir şekilde göz önüne serdi. Lenin Kautsky'nin bu sorun üzerine Marx'ı cerhetme ve kapitalizmin barışçı olarak sosyalizme gelişmesine inanan ve «arı» (yani, burjuva) demokrasisini savunan biri olarak gösterme girişiminin karşı devrimci sonuçlarını açıkça gösterdi.

Kautsky Ekim Devrimi'nin sosyalist bir devrim olmadığını kanıtlamak yeltenişinde düpedüz safsataya tenezzül etmişti. Lenin bu aldatmacayı, proletarya diktatörlüğü temel meselesi üzerinde Kautsky'nin Marx'ismden nasıl uzaklaştığını göstererek göz önüne serdi: Marx, proletarya diktatörlüğünü sadece «geçici olarak» zikretmişti, diye iddia etmişti. Kautsky, Marx'ismden liberallerin işine lâzım olan ne varsa almış, onlar bakımından kabul edilemeyecek olanı ise - işçilerin burjuvaziye karşı devrimci mücadelesini - görmezlikten gelmişti. Marx'ın devrim teorisini geliştirirken Lenin gösterdi ki, sömürücü sınıfların kaçınılmaz direnişi, işçi sınıfı için diktatörlük kurmayı ve emekçileri kendi etrafına toplamayı zorunlu kılar.

Rusyada Ekim Devrimi ve proletarya diktatörlüğü deneyini çözümlerken Lenin, yeni tipte devletin, yeni, proleter demokrasisinin kurulmasının yol ve yöntemlerini gösterdi. Dünyanın ilk proletarya diktatörlüğünün kurulmasını yönettiren Rus devrimcilerinin taktiklerinin enternasyonal önem taşıdığına

işaret etti. «Bolşevizm savaşın ve emperyalizmin dehşetlerinden sakınmanın doğru yolunu gösterdi... Bolşevizm, herkes için bir taktik modeli olarak hizmet edebilir.» diye yazmıştı.

Kautsky'nin demokrasi ve diktatörlüğe ilişkin kanıtlarının ve burjuva demokrasisini müraice övüşünün anti Marxist mahiyetini açığa vururken Lenin, proleter Sovyet demokrasisinin gerçek halk demokrasisi olduğunu gösterdi. «Proleter demokrasisi, herhangi bir burjuva demokrasısından milyon kere daha demokratiktir; Sovyet iktidarı en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kere daha demokratiktir.»

Bu ciltteki öbür makaleler Lenin'in, 1920-21 Sovyetler Birliği barışçı ekonomik gelişmeye geçerken S.B.K.P. içindeki parti aleyhtarı gruplara karşı mücadelesiyle ilgilidir.

Trotskyistler partiye kitleler konusunda düpedüz bir tazyik siyasetini, tüm milli ekonomi yönetiminin üreticilere bırakılmasını da ayak direyen bir «İşçiler Mühalafeti», siyasetini yutturmaya çalıştılar. Bu her iki eğilim de işçilerle köylülerin ittifakını - sovyet iktidarının temelini ta kendisi demek olan şey: - sarsacağı ve Sovyet politik sisteminde ve sosyalizmin kurulmasında partinin önder rolünü ortadan kaldıracığı için proleter devletin öz varlığını tehlikeye düşürdü.

Onuncu Parti Kongresi için Lenin'in hazırladığı karar tasarıları, Parti Birliği ve Partimizde Sendikalist ve Anarşist sapma Üzerine, onun partinin ideolojik ve örgütsel birliğini korumak, partiyi, kuvvetini zayıflatıp torpillemek yolundaki her girişime karşı fikir beraberliği içindeki insanların militan kolektifi olarak muhafaza etmek yolundaki usanmak bilme-yen ve tutarlı çabalarının karakteristiğidir.

LENİN sadece revizyonizmle mücadele etmekle kalmadı. Bu ciltteki makaleler aynı zamanda dogmatizme karşı, Marx'ism'i kemikleşmiş, hayatiyetsiz formüller koleksiyonu haline sokmak girişimlerine karşı da yöneltilmiştir. Leninizm, dogmatizmle sekterliğe karşı ve revizyonizme karşı, iki cephe üzerinde daimi mücadele içinde doğmuş ve gelişmiştir. Dogmatikler ve revizyonistler ikiz kardeşler.

birbirlerinin karşıtı değildirler; revizyonizm çoğukez dogmatizmle elele gider. «Bizim Devrimimiz, der Lenin, Menşeviklerin ve İkinci Enternasyonal önderlerinin dogmatizmini eleştirir: «Bunların hepsi de kendilerine Marxist der ama, bunların Marx'ismi mümkünü yok bilgiçlik taslamasıdır. Bunlar Marx'ism'de kesin olanı, yani onun devrimci diyalektiğini hiç mi hiç anlamamışlardır.»

Menşevikler, İkinci Enternasyonal liderlerinin uydurdukları, Rusyanın üretim güçlerinin sosyalizmi mümkün kılacak gelişme noktasına ulaşmamış olduğu, henüz sosyalizm için olgunlaşmış olmadığı, gerekli uygarlık seviyesinden yoksun bulunduğu yolundaki yalanı yeniden ileri sürdüler. Buna Lenin şöyle cevap vermiştir: «Sosyalizmin kurulması için uygarlığın gerekli olduğunu söylüyorsunuz. Çok iyi. Ama neden ülkemizde önce toprak ağalarının ve Rus kapitalistlerinin defedilmesi gibi uygarlığın ön gereklerini yaratıp da sonra ilerlemeye koyulmavalım?» Tarih, Lenin tarafından çizilen ve Sovyet Devrimi tarafından izlenen yolu tamamen doğrulamıştır. Toprak ağalarını ve kapitalistleri defeden ve politik iktidarı alan işçi sınıfı, sosyalizmin kurulması ve kültürel gelişmenin serpilmesi için gerekli koşulları yaratmıştır. Sovyetler Birliği kısa süre içinde yüz yılların geriliğini yenmiş, sosyalizmi kurmuş, sosyalist kültürde benzeri olmayan ilerleme kaydetmiş ve ilerici bilimin kabul edilmiş merkezi ve ana direği haline gelmiştir.

LENİN, Marx'ism'e ilişkin dogmatik anlayışları ile Menşeviklerin ve İkinci Enternasyonal liderleri için diyalektiğin kapalı bir kitap olduğunu gösterdi. Tarihi gelişmenin genel kanunları kendine özgü başka başka biçimler ve sekanslarla münferit gelişme evrelerini yok saymayı öngörür. Rusyadaki sosyalist devrimin kendine özgü bazı yanlarına işaret eden Lenin, doğudaki devrimlerin daha bir çok özellikler taşıyacağını gösterdi. «Bizim Avrupalı müraillerimiz, daha büyük nüfusları olan ve çok daha geniş sosyal koşul farklarına sahip Doğu ülkelerinde birbiri ardından gelen devrimlerin elbette ki Rus Devriminden çok daha büyük özellikler göstereceğini tahayyül bile etmezler.»

Bu Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve öbür halk demokrasilerinin or-

taya çıkması ve birçok ulusun sömürge baskısından kurtuluşu ile tamamen doğrulanmıştır.

Bununla birlikte Lenin, aynı zamanda her ülkede sosyalist devrime ve sosyalist toplumun kurulmasına uygulanabilecek müşterek kanunların ve yanların bulunduğunu da belirtmiştir. Lenin'in bu önerisinden yola çıkan Sosyalist ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin Moskova Toplantısının (14-16 Kasım 1957) Deklarasyonu, bu genel kanunları aşağıdaki şekilde formüle etmiştir: Şu ya da bu biçimde bir proletarya diktatörlüğünü, işçi sınıfıyla köylülüğün çoğunluğunun ve çalışan insanların diğer kesimlerinin ittifakını, kapitalist mülkiyetin kaldırılmasını ve ana üretim araçlarının kamu mülkiyetinin kurulmasını, tarımın git gide sosyalist yoldan kuruluşunu, milli ekonominin, sosyalizm ve komünizmi kurmayı, çalışan insanların hayat standartlarını yükseltmeyi amaçlayan planlı gelişmesini, ideoloji ve kültür alanında sosyalist devrimin gerçekleştirilerek işçi sınıfına, çalışan insanlara ve sosyalizm davasına kendisini adanmış çok sayıda aydınların yaratılmasını, milli baskının kaldırılmasını ve halklar arasında eşitlik ve kardeşliğin kurulmasını, sosyalizmin başarılarının iç ve dış düşmanlara karşı savunulmasını, söz konusu ülkenin işçi sınıfının öbür ülkelerin işçi sınıfları ile dayanışmasını yani proleter enternasyonalizmini gerçekleştirmekte özünü Marxist - Leninist partinin teşkil ettiği işçi sınıfının emekçi kitlelere kuvvütlük etmesi.»

Bu komünist hareketinin ilerlemesi, sosyalizmin zaferi ve SSCB de komünizmin kurulması, büyük Çin Halk Cumhuriyeti'nde, bütün Avrupa ve Asya halk demokrasilerinde sosyalizmin kurulması, Marx'ism ve Leninizm'in bütün dünyadaki artan etkisi, bütün bunlar gerici ve emperyalistler arasında garaz ve öfke yaratmıştır. Onlar Marx'ism - Leninizm'e karşı saldırılarını yoğunlaştırmakta, sosyalizmi hem teori hem de sosyo - ekonomik bir sistem olarak gözden düşürmeye ceht etmektedirler. Burjuva etkisi revizyonizmin iç kaynağıdır; emperyalist baskı karşısında teslimiyet ise dış kaynağıdır. Komünist hareket üzerine bu ideolojik saldırı, komünist ve işçi partilerindeki revizyonist çıkışların her türlüünde kendisini açığa vurur.

Geçmişte olduğu gibi şimdi de revizyonizm Marx'ism'in bütün temel önerilerini, kapitalizme karşı devrimci mücadeleyi, proletarya diktatörlüğünü, sosyalist devrimde ve sosyalizm ile komünizmin kurulmasında işçi sınıfının ve onun Marxist - Leninist Partisinin önder rolünü, reddeder.

Son günlerdeki revizyonizmin baş özelliği, üstelik eski revizyonizmle müştereken paylaştığı özelliği, kapitalizmin allanıp pullan-

Revizyonizme Oportünizme ve dogmatizme karşı LENİN

ması ve idealize edilmesidir. Revizyonistler kapitalizmin onulmaz hastalıklarını ve kötülüklerini karalıklta bırakmak veya gizlemek için yırtınırlar. Buna uygun olarak bunlar Marxist bunalımlar, kapitalist döngü teorisini reddederler; işçilerin fakirleşmesinin kapitalizmin bir iç vetiresi olduğunu inkar ve devlet tekeli kapitalizminin hemen hemen sosyalizme olduğunu iddia ederler. Bundan sosyalist devrime gerek olmadığı, zira kapitalizmin sosyalizme barışçı olarak gelişeceği sonucuna varırlar. Bu teoriler Marxism - Leninizm'in temel gerçeklerine aykırıdır, sosyal gelişmenin gidişi tarafından açık ve seçik bir şekilde yalanlanır.

Revizyonizmin temel özelliklerinden biri de Marxist sınıf mücadelesi teorisini tahrifi ya da düpedüz reddidir. Revizyonistler iddia ederler ki proletarya ile burjuvazinin sınıf menfaatleri arasında uyumsuzluk yoktur. Bunlar modern kapitalizmde, burjuvazi ile proletarya, kapitalist patronla ücretli işçi arasında hiçbir ayırım olmayacağı zira her iki grubun da üretim vetiresi içinde sözüm ona payı aldığını ve hisse sahibi olmakla bizzat işçilerin de patronlaştıkları yönündeki burjuva palavrasını tekrarlarlar. Bu müfsit peri masalları, tabii ki ne kapitalist sömürüyü ne de emekle sermaye arasındaki keskin bir antagonizmaya doğru daima iten eğilimi gizleyemez veya bunlara kılık değiştiremez. Revizyonist teori, kapitalist sistemin doğasının özünde varolan sınıf mücadelesinin temelini ortadan kaldıramaz.

Revizyonistler, Marxizmin tam özüne, proletarya diktatörlüğüne saldırırlar. Benedikt Kautsky, Karl Kautsky'nin oğlu, Avusturya Sosyalist Partisi'nin yeni programını "Proletarya diktatörlüğü öldürücü sözcüklerini içermediğini" ve "hangi biçimde ve ad altında olursa olsun, diktatörlüğün reddedilmesi gerektiğini" ilân etmişti. Revizyonistler aynı zamanda burjuva demokrasisini, gerçekte sınıf burjuva diktatörlüğü biçimi bile olsa "arı", demokrasi diye yüceltirler.

Modern revizyonizmin karakteristiği, onun proleter enternasyonalizmi ilkelerinden sapması, burjuva milliyetçiliğini kabul etmesi, işçilerle Komünist hareketin ve sosyalist ülkelerin kampının birliğini temelinden yıkmaya çabasıdır. Başkaları arasında bu, sosyalist devri-

min ve sosyalizmi kurmanın müteker yanlarını kanunların, milli özelliklere bakmaksızın bütün ülkeler için zorunlu olan kanunların reddinde ifadesini bulur. Emperyalist ideologlar tarafından A.B.D. de ve öbür ülkelerde pişirilip kovalanan bir şiar, "Milli Komünizm" bazı revizyonistlerce benimsenmiştir. Bunun amacı Komünist ve işçi partilerinin ve sosyalist ülkelerin arasına ayrılık tohumları serpmektir.

Fakat en ateşli revizyonist saldırılar, Lenin'in Marxist parti ve demokratik merkezçilik öğretisine karşı yöneltilmektedir. Devrimci, merkezileşmiş, sıkı disiplin ve toplunun sosyalist yeniden kuruluşu toplumdaki mücadelesinde işçi sınıfına kılavuzluk edecek yeteneğe sahip komünist ve işçi partileri yerine revizyonistler, burjuvaziye itaatli, işçi sınıfının menfaatlerini dile getirmeyen, sosyalizm uğrunda savaştaki kitleleri örgütlemeye yeteneksiz reformist ve oportünist partiler isterler.

Bunların hedefi, militan işçi sınıfı devrimci politik örgütlerini etkisiz tartışma cemiyetlerine çevirmektir.

Modern revizyonistler saldırılarını sadece bilimsel komünizme ve Marxist politik ekonomiye değil, aynı zamanda Marxist felsefeye de yöneltmişlerdir.

Burada bunların başlıca mücadelesi, felsefi düşüncenin materyalizm ve idealizm diye iki ayrı kampa bölünmesidir. Bu bölme köhnemiş, aşırı basitleştirilmiş, geniş felsefi eğilimler dizisini yansıtmayan bir bölme olarak reddederler. Elli yıl önce Lenin, materyalizm ile idealizmin üstüne çıkmak, yolundaki benzer girişimlerin derin ve ayrıntılı bir eleştirisi yapmış ve bunları destekleyecek en ufak bir kanıtın bulunmadığını göstermişti. Onun felsefedeki iki kamp, materyalizm ile idealizm

üzerine görüşleri bütün geçerliliğini ve önemlerini muhafaza etmektedir. Zira felsefi eğilimlerin materyalizm ve idealizme bölünmesi hiç bir zaman köhnemez, tıpkı felsefenin temel sorunu varlığını düşünlü ilişkisinin hiçbir zaman köhnememesi ilişkisinin köhnememesi gibi.

Revizyonistler aynı zamanda Lenin'in Marxizmin öz ruhu diye tanımladığı materyalist diyalektikğe saldırıyor ve günümüz reaksiyoner idealist felsefesinin dümen suyunda gidiyorlar. Doğrusu bir kısım revizyonistler diyalektikğe sözde bağlılık gösterirler ama politik çözümlemede diyalektikği hiç bir zaman uygulamazlar.

Modern revizyonizm Marxizm - Leninizmin büyük öğretisini "köhnemiş", sosyal gelişmeye artık uygulanamaz diye suçlayarak gözden düşürmeye çalışıyorlar. Revizyonistler işçi sınıfının ve emekçi halkın sosyalizme imanını temelinden yıkmaya, böylece işçi sınıfının da-

vasını ve sosyalizm uğrunda mücadeleyi ağır bir şekilde yaralamaya çalışıyorlar. Şimdiki koşullarda revizyonizm, ana tehlikeyi temsil eder. Bu kapitalizmi bulunduğu yerlerde idame ettirmeye çalışan yahut da kaldırılmış olduğu yerlerde ise yeniden kurmaya çalışan burjuva ideolojisinin bir belirtisidir ve işçi sınıfının devrimci enerjisini felce uğratar. Komünist ve işçi partileri revizyonizmi baş tehlike olarak kabul ederlerken aynı zamanda dogmatizm ve sekreterliğe karşı da mücadele ederler. Zira dogmatizm ve sekterlik de baş tehlike haline gelebilir ve yukarıda belirtilen Moskova Deklarasyonunu belirli bir zamanda bunlardan hangisinin baş tehlike olduğuna karar vermek, her komünist partisinin kendisine düşer, demektendir.

Çağımızın Marxismi olan Leninizm, revizyonizme ve dogmatizme karşı teoride ve uygulamada devrimci Marxizm'den her türlü sapmaya karşı yapılan uzlaşmaz mücadele içinde doğdu ve gelişti.

Revizyonizme ve dogmatizme karşı mücadele, bilimsel sosyalizmin daha da gelişmesi ve onun başarılı uygulaması için zorunlu bir koşuldur.

S.S.C.B. Marxizm - Leninizm Enstitüsü - 1959

Bu derleme N.I. Krutikova ve N.I. Maze tarafından yapılmış ve F.V. Konstantinov ve G.D. Obichkin tarafından gözden geçirilmiştir.

Bilim ve Sosyalizm yayınları
Sunar
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
BİRLEŞİNİZ!

İsteme adresi: Bilim ve Sosyalizm Yayınları
Sümer Sok. 10/B Yenişehir ANKARA

Yeni belgeler açıklanıyor
Haydar Tunçkanat
ikili anlaşmaların içyüzü
Bütün yurtseverlerin başucu kitabı
368 sayfa 15 lira
Ekim yayınları

Adres: Süleyman Sırrı Sok. 2/12 Yenişehir - Ankara

Milli demokratik cephe politikası temel politikamızdır!

Emperyalizm ve işbirlikçileri. ne karşı milli demokratik devrim' başaracak olan milli sınıfların devrimde yer alırları şöyledir :

Önder güç : Proletarya

Temel güç : Köylülük

Yedek güçler : Küçük burjuva. zinin köylüler dışında kalan keşi. mi [esnaf ve zenaatkârlar ve di. ger meslek sahipleri], küçük bur. juvazinin sivil - asker - aydın kes. mi ve milli burjuvazi [bu sonuncu zümre zaman zaman tarafsız ka. lır, çoğu zaman yalpalır ve devri. me yükseliş anlarında katılır].

Milli demokratik devrimin za. feri ancak bu şekilde bir araya ge. len milli sınıfların ortak cephesi. nin mücadelesiyle mümkündür. Milli demokratik devrim strateji. sinin öngördüğü temel politika [temel taktik] bu milli cepheyi gerçekleştirmektir. Devrimi başa. rıya ulaştıracak olan milli demok. ratik cephenin gerçekleşmesi için bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfının ve onun bilinçli sınıf müttefikleri. nin bulunması şarttır. İşçi sınıfı. nın önderliği için, temel güç köy. lülerle, yedek güç küçük burjuvazi. nin [devrimin yükseliş anlarında da milli burjuvazinin] milli de. mokratik cepheye katılmaları ve işçi sınıfının önderliğini gönüllü olarak kabul etmeleri gerekir. İşçi sınıfının müttefikleri, sınıf men. faatlerinin devrimde olduğunu ve bu devrimin gerçek liderinin işçi sınıfı olduğunu kavradıkları an politik örgütünün etrafında top. lanmış olan işçi sınıfı önderdir. İş. çi sınıfının önderliği sadece, sos. yalistlerin hareketlerde en önde bulunmaları, yürüyüşlerde en ön. de gitmeleri ya da politik gruplar arası ittifaklarda sayı çoğunluğu. nu almaları değildir. İşçi sınıfının önderliği işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel önderliği demek. tir. İşçi sınıfı ideolojisi ile bütün milli sınıfların hedefini tayin e. der, politikası ile bütün milli sı. nıflara yön verir, örgütü ile bütün milli sınıflara kumanda eder. Mil. li demokratik cephe, işçi sınıfının önderliğinde, işçi - köylü temel it. tifakı üzerinde yükselen bütün milli sınıfların ittifakıdır.

Milli Demokratik Cephe

Politikası İçinde Görevlerimiz

Milli demokratik cephe temel politikası, milli cephenin işçi sını. fı önderliğinde gerçekleştirilmesi ve uygulanması politikasıdır.

gün, proleter devrimcilerinin cep. he politikası içindeki görevleri a. çık seçik belirlenmektedir : İşçi sı. nıfını bilinçlendirmek ve örgütle. mek, diğer milli sınıfları [özellik. le köylüleri] bilinçlendirmek ve örgütlemek. Bunları gerçekleştir. mek için de işbirlikçi iktidarın baskılarına karşı politik akımlar arası ittifakı, emperyalizmin milli sınıflar üzerinde örgütlediği gerici güçlere karşı da hem politik gruplar arası ittifakı, hem de mes. leki örgütlerle ittifakları kurmak gerekmektedir. Bu ittifaklar milli demokratik cephenin gerçekleşme. si için yapılan mücadelede, milli demokratik cephe politikası içinde proleter devrimcilerinin emper. yalizm ve işbirlikçilerine karşı bir silahıdır.

İşçi Sınıfını Bilinçlendirmek

ve Örgütlemek Görevimiz

Proleter devrimcileri proletar. yayı örgütlemek, işçi sınıfını ba. ğımsız bir politik güç olarak orta. ya çıkarmak, proleter devrimci hareketi sınıf temelinde oturtmak ve proletaryayı diğer milli sınıfla. ra kumanda eder duruma getir. mek görevindedirler. Bunun için ; özel olarak :

İşçi sınıfının içinde çalışmak, işçi sınıfını örgütlemek, onun için. den öncü müfrezede yer alacak proleter devrimcilerinin çıkmasını sağlamak için var gücümüzle ça. lışmalıyız. Bunun için, proleter devrimcileri işçilerin iktisadi ve demokratik mücadeleleri içine gir. meli, grev, boykot, işgal, yürüyüş, miting gibi demokratik hareketle. ri geliştirmeli, işçi sınıfına siyasi hedefler göstermeli ve siyasi bilinç vermelidirler. Proleter devrimcile. ri işçi sınıfının içinde çalışırken sendikal mücadele de yapmalıdır. lar. Sendikal çalışma ve işçileri devrimci sendikalarda örgütleme çalışmaları, Amerikan emperyaliz. minin işçi sınıfı içinde örgütlediği Amerikan tipi sarı sendikacılıkla ve işçi aristokrasisi ile karşıkârş. ya gelir ve proleter devrimcileri işçi sınıfının içinde çalıştıkları sü. rece, emperyalizmin işçi sınıfı için de örgütlediği bu güçlerle müca. dele etmek zorundadırlar. İşçi s. nıfının üzerindeki bu gerici kırıldığı zaman, işçi sınıfının örgütlenmesi dah. ş sınıfının ör. caktır. [P. da da sağlamlasa. ması bu gerici zincirin kırıl. mından sarı sendikacılığın ta. mamen ortadan kalkmasını anla. mamak gerekir. Şüphesiz ki, em.

peryalizm yurdumuzda bulunduğu sürece sarı sendikacılık da varlı. ğını sürdürecektir. Ama işçi sınıfı mücadelesinin gelişmesi sarı sen. dikacılığı gittikçe zayıflatacaktır.] Proleter devrimcileri bu sendikal mücadeleler içinde reformcu sen. dikacılarla ortak çalışabilirler, an. cak bu sendikacılığın işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesini savun. masına karşı da mücadele etmek. ten bir an bile geri kalmazlar. Pro. leter devrimcileri işçi sınıfı için. deki çalışmalarını **İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini ve TİP örgütlenmesinden yararlanarak geliştirebilirler.** Fab. rikalarda ve işçi mahallelerinde bu yollardan etken olabilirler.

Proletaryanın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için, genel olarak :

İşçi sınıfı da dahil bütün mil. li sınıfların milli demokratik yön. deki hareketlerini geliştirmek, A. merikan emperyalizmine karşı an. ti - emperyalist hareketleri geli. tirmek ve yaygınlaştırmak gerek. lidir. Bu mücadeleler içinde yine işbirlikçi iktidarın baskılarına kar. şı politik gruplar arası ittifakları güçlendirmek zorundayız. Politik gruplar arası ittifaklar aynı za. manda bir taarruz aracı da olabi. lir. Çünkü, anti - emperyalist ha. reketlerin yürütülmesinde, bütün milli sınıfların [işçi sınıfı da da. hil] milli demokratik eylemlerinin geliştirilmesinde, proleter devrim. cileri ile diğer demokratik güçler ittifak kurmadıkları zaman, em. peryalizmin baskılarına karşı koy. mak güçleşecek ve proleter dev. rimcilerinin dışındaki demokratik güçlerin emperyalizmle uzlaşma. ları ihtimali ortaya çıkacaktır. Ge. liştirilen anti - emperyalist, de. mokratik hareketler işçi sınıfının yurt çapında bilinçlenmesini sağ. lar. Unutmayalım ki, örgütlenme. de ilke şudur : devrimci mücade. le olmadan devrimci örgütlenme olamaz. işçi sınıfının örgütlenme. si bütün halk sınıflarıyla yürütü. len mücadeleye bağlıdır.

İşçi Sınıfının Bilinçlendirilme

si Konusunda Bazı V

rüşler

İşçi sınıfının verdiği mücade. le, işçi sınıfının bilinçlendirilmesi üzerine Aybar - Aren oportünizmi. nin yaptığı yanlışlıklara, bugün, yenileri eklenmektedir. İşçilerin tek tek kapitalistlere karşı verdiği ekonomik mücadeleyi anti - kapi. talist mücadele sayan Aybar - A. ren oportünizminin iflasından

sonra, bugün işçilerin tek tek fab. rikalarda işbirlikçi patronlara ya da yaba"cı sermayedarlara karşı verdiği mücadeleyi anti - emperya. list mücadele olarak tanımlama eğilimleri baş göstermiştir. İşçi sı. nıfının siyasi bilincini hiçe sayan ve onun mücadelesini ekonomik sı. nırlar içinde yeterli gören bu eği. lim, saflarımızda eleştirilmeli ve yanlışlığı ortaya çıkarılmalıdır. İş. çi sınıfının anti - emperyalist mü. cadele vermesi demek, tek tek iş. birlikçi patronlara karşı değil, bü. tün olarak emperyalizme karşı, politik örgütünün komutanlarına uyarak, emperyalizmi yurttan at. mak ve işbirlikçileri tasfiye etmek, yani siyasi iktidarı ele geçirmek amacıyla mücadele etmesi demek. tir. Anti - emperyalist mücadele siyasi bir mücadeledir.

Bu anlayışın ileri sürdüğü i. kinci bir iddia ise işçi sınıfına sosyalist bilinç götürürken, diğer milli sınıflara milli bilinç götür. mek gerekir, iddiasıdır. Bu kata. gorik anlayış bizi "işçi sınıfı ba. ğımsızlık için mücadele etmez", Fabrikalarda, "Sosyalist Türkiye", öğrenciler arasında "Bağımsız Türkiye, diye bağıralım, gibi Aren oportünizminden kalan fikirlere götürmektedir.

Anti - emperyalist mücadele en çok işçi sınıfının davasıdır. Anti - emperyalist hareketlerin gelişmesi, milli şartların ortaya a. tılması en çok işçi sınıfının bilinç. lenmesine yarar. Bu bakımdan iş. çi sınıfına ayrı bilinç, diğer milli sınıflara ayrı bilinç götürülmez. Yapılacak olan sosyalizme giden yolda bütün milli sınıflara ortak düşmanlarını göstermek, onların milli demokratik devrim yönünde mücadeleye girmelerini sağlamak. tir. Proleter devrimcileri, bun. ya. parken bir an bile sosya. list propa. ganda, sosyalist örgütlenme ve sosyalizmin bi. mini bir eylem kı. lavuzu o. larak kadrolara maletme görevlerini ihmal etmezler. Ama bunu da sadece işçi sınıfı içinde değil bütün halk sınıfları içinde yaparlar. Bugün proleter devrim. cileri köylülerin içinde, öğrenciler içinde, öğretmenler içinde sosya. list propaganda yapmıyorlar mı. Bütün halk sınıfları içinde sosya. lizmi yaymak için [bugün için y. tersiz de olsa] sosyalist propaga. daya girişmiyorlar mı?

Üstünde durduğumuz bu an. layış, elbette milli demokratik cep. he politikasını da yanlış anlamak. ta ve proletaryanın örgütlenmesi

«O (Mao), eksiksiz bir yeni-demokratik devrim teorisi formüle etmiştir. Ve belirtmiştir ki, bütün ötekilerden farklı olarak bu devrim proleteryanın önderliği altında geniş halk yığınları tarafından, emperyalizme, feodalizme ve bürokrat - kapitalizme karşı girişilen bir devrim olabilir ve olmalıdır - Lin Blao.

Gün zileli - Oral Çalışlar

mesini milli cephe politikasından ayırmaktadır. Oysa açıktır ki, işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi milli demokratik cephe politikasının dışında bir görüş değildir. Bu cephenin gerçekleştirelmesi için yapılması gereken, bu politika içinde, bir görevdir. Bu görüş işçi sınıfının dışında ki bütün milli sınıfları küçük burjuva radikalizmine hediye eden, milli cephe politikasını «sen sen sin, ben de ben, anlayışı içinde hapseden bir görüştür.

Proleter Devrimcileri Köylüleri Örgütlemelidirler.

Proleter devrimcilerinin, işçi sınıfının bilinçli sınıf müttefiklerini yaratma görevleri arasında köylüleri bilinçlendirmek ve örgütlemek için yapacakları mücadeleler ayrı olarak ele alınması gereken bir meseledir. İşçi - köylü temel ittifakına dayalı milli demokratik cepheyi kurabilmek için köylüleri bilinçlendirmek ve örgütlemek proleter devrimcilerinin görevidir. Proleter devrimcileri köylülerin demokratik mücadelelerini geliştiren, emperyalizmin, tefeci bezirgan sermayenin ve toprak ağalarının örgütlediği gerici - dinci akımlarla, örgütlerle mücadele etmek zorundadırlar. Bu gerici zincirlerin kırılması köylülerin devrim saflarına katılmasını kolaylaştırır. Bu mücadele için de proleter devrimcileri diğer demokratik güçlerle ittifaklar yaparlar ama köylülere, proletarya dışında, bu demokratik güçleri önder göstermezler. Meselâ küçük burjuva reformcularını «radikal köylü hareketinin liderliğine, aday göstermezler. Köylü hareketleri devrimci yönde geliştirecek bir tek lideri olacaktır: Bilinçli ve örgütlü proletarya. Ecevit'i «radikal köylü hareketinin lideri, olarak görmek (1) işçi - öylü ittifakına karşı çıkmak ve proletarya liderliğini anlamamaktır. «Radikal küçük burjuva liderleri köylüleri örgütleyecek, biz de proletaryayı. Anlayışın yanlışlığı ortadadır. Nitekim bu yanlış anlayış en son olarak ifadesini AYDINLIK Sosyalist Dergi'nin 16. sayısındaki başyazıda bulmaktadır.

«Sen sensin, ben de benim; sen Türkiye toplumunda bir devrimci gücü temsil ediyorsun, ben de bir başka devrimci gücü, sen bensiz edemezsin, ben de sensiz;

gel milli demokratik devrim yolunda omuz omuza yürüyalim.»

Proletarya en devrimci sınıf olduğu için, milli demokratik devrim zafere ulaştıracak tek sınıf olduğu için, bütün halk sınıflarının menfaatini temsil eder. Küçük burjuva radikalizmi ise emperyalizme karşı mücadelede tutarsız ve tarih içinde eninde sonunda yok olacak bir akımdır. Biz sınıfların tarih içinde aldığı yeri göremezsek proleteryanın önderliği meselesini kavrayamayız ve bütün halkın menfaatini temsil eden proleter yayı «ben benim sen sensin, zihniyetiyle diğer halk sınıflarından koparıp, proletarya dışındaki halk sınıflarının önderliğini ve temsilciliğini küçük burjuva radikalizmine terkederiz.

Nitekim bu anlayış küçük burjuva radikalizmini köylü hareketinin lideri görmeye eğilimli olduğundan, bu akımı proleter devrimci akım gibi tutarlı bir hareket sanmakta ve «küçük burjuvazinin öz örgütünden, söz etmektedir. Oysa açıktır ki, proleteryanın dışında hiç bir sınıfın «öz örgütü, diye bir şey olamaz. Küçük burjuvazinin «öz örgütü, konusunda saflarımıza sokulan bu hatalı anlayışa biz de zaman zaman kapıldık.

Küçük Burjuvazinin Diğer Kesimlerinin Mücadelesi İçine Girmek

Proleter devrimcileri sadece işçilerin ve köylülerin içinde çalışmazlar. Bütün milli sınıfların içinde çalışırlar. İşçi sınıfının önderliğini sağlama mücadelesi aynı zamanda işçi sınıfının sınıf müttefiklerini de bilinçlendirme mücadelesidir. Çünkü öncülük, bilinçli sınıf müttefiklerini gerektirir. Bunun yanında diğer halk sınıflarının mücadelelerini geliştirmek işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesini etkiler. Proleter devrimcileri küçük burjuvazinin demokratik yöndeki hareketlerine katılarak bu hareketleri daha ileri hedeflere yöneltmeye çalışırlar. Burada da politik gruplar arası ittifakların uygulanmasının yanında küçük burjuva meslek örgütleri ile de ittifaklar yapılır.

Proleter devrimcilerinin bu mücadelesi, işçi sınıfının sınıf müttefiklerinin bilinçlenmesini, ayrıca işçi sınıfı hareketinin milli sınıflar içinde etken olmasını sağlayacaktır.

İttifaklar Milli Demokratik

Cephe Politikasının Gereğidir

Politik gruplar arası ittifaklar ve diğer küçük burjuva meslek örgütleri ile ittifaklar milli demokratik cephenin gerçekleştirilmesi için gerekli olan, kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme mücadelesinde bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Politik gruplar arası ittifak, öncelikle yurt dışında devrim ile karşı - devrimin mücadelesinde, anti - emperyalist demokratik hareketleri getirir. ken, devrimci güçlerin işbirlikçi iktidarın, emperyalizmin baskılarına karşı yaptıkları devrimci güç birliğidir. Bunun yanında, halk sınıflarını bilinçlendirme mücadelesinde, proleter devrimcileri bütün alanlarda (köylü hareketlerinde, işçi hareketlerinde, memur, öğretmen, üretici hareketlerinde) bu güç birliğini gerçekleştirmeye çalışırlar. Emperyalizm ve işbirlikçileri milli sınıfları etki altında tutabilmek için, bütün halk sınıflarında (işçi sınıfı içinde Amerikancı sendikacılık, köylüler içinde gerici dinci örgütler, öğrenciler içinde faşist gruplar, diğer milli sınıflar içinde gerici meslek örgütleri, casus şebekeleri yoluyla) örgütlenmektedirler. Bu gerici ağır parçalanması mücadelesinde proleter devrimcileri bütün anti - emperyalist demokratik unsurlarla omuzomuzaya vermelidirler. Bundan ayrı olarak proleter devrimcileri küçük burjuva nitelikteki meslek örgütleri ile de somut durumlarda ittifaklar kurmalıdır.

Bütün bu ittifaklarda (sınıflar arası ittifaklar da dahil) proleter devrimcilerinin ilkesi «dostluk ve mücadele»dir. Mücadelenin amacı, anti - emperyalist demokratik mücadelede müttefiklerin tutarlı olmasını sağlamak ve işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini gerçekleştir.

mektir. Buradaki mücadele ile emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele hiç bir zaman karıştırılmamalıdır. Bu mücadelenin metodu eleştiri ve iknadır. Burada şu noktaya da kısaca değinmek gerekir: «Müttefik olan güç bize saldırırsa biz ona karşı kendimizi savunmayacak mıyız?» sorusu sorularak eleştiri ve ikna ilkelerinin yanına bir de savunmayı ya da savunmak için dövüşmeyi ilke olarak koymak gereksizdir. Elbette bize saldırırsa kendimizi aktif olarak savunuruz. Bunu bir ilke olarak koymak yanlıştır. İlkeler durumları kapsar.

Milli demokratik devrim stratejisi içinde temel politikamız milli demokratik cephe politikasıdır. Milli demokratik cephe emperyalizmi yenecek, milli demokratik devrimi gerçekleştirecek olan cepheci. Milli demokratik cephe, işçi sınıfı önderliğinde emperyalizme, işbirlikçi sınıflara, toprak ağalarına karşı bilinçli kitlelerin bir araya getirilmesi, devrimin maddi gücünün seferber edilmesi demektir. Milli demokratik cephe politikası, emperyalizme karşı, biricik doğru temel politikamızdır.

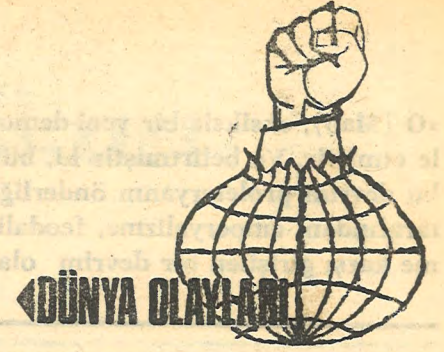
(1) Ege'nin bütün üreten köylülerinden, küçük üreticinin egemen bulunduğu orta Anadolu'nun üre köylerine kadar, her partiden nice köy emekçisinin Ecevit'e bir şans tanıma, onu köylü hareketinin bir lideri olarak görme eğilimini gözlediğini gözlemlerimize dayanarak söyleyebiliriz. Gösterilen bu güvenin haklı ve yerinde olduğunu görmek Türkiye sosyalistlerini ancak sevindirir. (Türk Solu - Sayı: 70. Radikal Köylü Hareketinin Gereği ve Ecevit - Başyazı)

Behzat Ay'ın
Gündoğusu

—Gezi Notları—

Deniz Yayınları F: 4 TL

Ürdün hükümeti gerillalar önünde geriledi

←DÜNYA OLAYLARI

Orta Doğuda İsrail ve Arap kuvvetleri arasındaki çarpışmalar devam ederken, politik ortam da gittikçe gerginleşmektedir.

Emperyalizmle uzlaşıcı bir tavır takınan Ürdün hükümeti bir kararname yayınlayarak, silah taşımayı, kullanmayı ve saklamayı, toplu gösterileri, kanunsuz parti faaliyetlerini ve yayın yapmayı yasakladı. Ürdün sınırları içindeki gerilla faaliyetlerini yasaklamayı amaçlayan bu hareket Ürdün hükümeti tarafından, "Ürdün silahlı kuvvetlerini desteklemek için bir ulusal cephe oluşturmak" amacıyla yapılmış gibi gösterilmek istendi. Bunun üzerine Filistin direnme örgütleri ortak bir harekete giriştiler. Yayınlanan ortak bildiri, "toprakları bağımsızlığa kavuşturunca dek her türlü engellemele edileceği, ve Ürdün hükümetinin kararına uymayacak olan gerilla örgütlerinin tek bir komuta altına girecekleri açıklanıyordu. Filistin'in sesi Radyosu da "Kurtuluş için yürütülen direnme hareketinden hiç bir şekilde taviz verilmeyeceğini, bildirdi.

Gerilla örgütlerinin tepkisi karşısında Ürdün hükümeti sıkı güvenlik tedbirleri almak zorunda kaldı. Fakat bu tedbirlerin Ürdün hükümeti açısından hiç bir yarar sağlamaması ve yer yer çatışmaların ortaya çıkması üzerine Ürdün yetkilileri gerilla liderleri ile anlaşma yolları aramaya başladılar. Kral Hüseyin, yapılan bir toplantıda, gerillacılara hareketlerinin kısıtlanmayacağı garantisini vermek zorunda kaldı. Bununla birlikte Ürdün birlikleri ile gerilla örgütleri arasında çarpışmalar devam etti. Tekrarlanan görüşmeler sonucunda kaypak Ürdün hükümeti tedbirleri geçici olarak kaldırmayı kabul etti.

Bütün bunlar göstermektedir ki, Filistin halkının anti-emperyalist kavgası, emperyalizmle uzlaşıcı, tutarsız ve kaypak yönetime tedbirleriyle değil; kendi örgütleri yoluyla yürütülecek mücadelelerle zafere ulaşacaktır.

Hindistan'da bankalarda savaş

Gandi'nin Hindistan'daki 14 büyük bankayı devletleştirmesinin ortaya çıkarttığı politik çalkantı devam etmektedir. Hindistan işbirlikçi çevrelerinin safında yer alan yüksek mahkeme, devletle-

tirme kararını ülkedeki yerli ve yabancı diğer bankaların faaliyetlerine izin verildiği ve 14 bankanın farklı bir işleme tabi tutulduğu gerekçesiyle hükümsüz saymıştır.

Bundan beş gün sonra Gandhi işbirlikçi çevrelere ve Kongre Partisi içindeki sağ güçlere karşı bütün sol güçlerle birleşerek bu bankaların devletleştirilmesi yolunda yeni bir karar aldı. Ancak Gandhi bu kararı alırken, kendisinin solundaki örgütlerin isteklerinin aksine, diğer bankaları devletleştirmekten yine kaçındı. Gandhi, bu davranışı için bir gerekçe göstermeksizin henüz bunun zamanının gelmediğini söyledi.

Bütün bunlardan çıkan muhtemel sonuç, Gandhi'nin ilerici güç-

lerle ittifakının gerici hakim sınıfları daha da yıpratacağı ve bu mücadelenin ilerici güçler lehine sonuçlanacağıdır.

Giap Vietnam'da zaferin yakın olduğunu söyledi

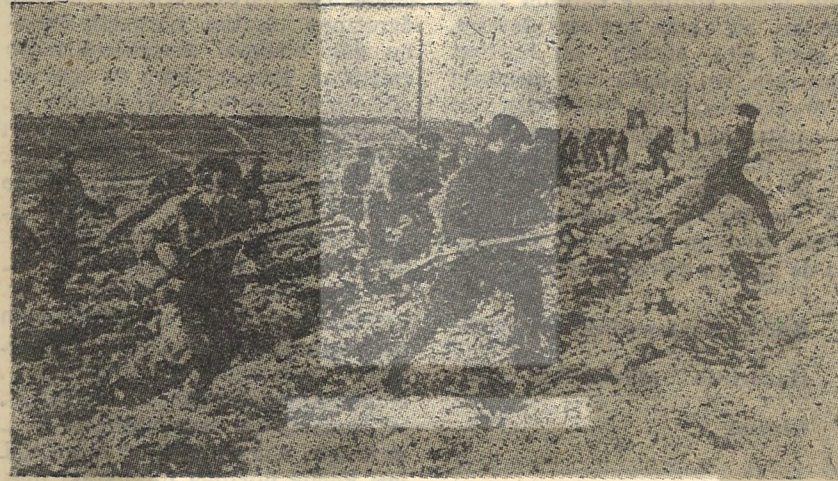
Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Savunma Bakanı ve Genel Kurmay Başkanı General Giap, Vietnam'ın kuruluşunun 25. Çin Halk Komünist Partisinin kuruluşunun 40. yıldönümü nedeniyle kaleme aldığı bir dizi makalede güney Vietnam'da zaferin yakın

olduğunu belirtmiştir. Kara Kuvvetleri gazetesi Quan Doi Nhan Dan ile parti organı Nhan Dan'da yayınlanan yazısında Giap, "askeri zafer çok yakında Saygon'daki idare mekanizmasının ele geçirilmesi ile gerçekleştirilecektir, demektedir. Giap, güneyde çok yakında geniş bir saldırının başlıyacağını yazmıştır.

Nixon'un Vietnamlaştırma politikasının askeri bir çözüm yolu bulma çabası olduğunu belirten Giap, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi ile düşmanın askeri gücünü karşılaştırarak şöyle demektedir: "Karşı kuvvetler arasında yalnız bir sayısal dengesizlik değil, aynı zamanda büyük bir teçhizat dengesizliği de vardır. Bu koşullar altında, düşman kuvvetlerini yavaş yavaş zayıflatmamız ve yok etmemiz gerekmektedir. Düşmanın gücünü düşürmemiz, zaafını arttırmamız; kendi gücümüzü geliştirmemiz, silahlı kuvvetlerimizi güçlendirmemiz ve eksiklerimizi yenmemiz gerekmektedir.

Öte yandan Milli Kurtuluş Cephesine bağlı gerilla birlikleri de geçtiğimiz hafta içinde saldırılarını yoğunlaştırmışlardır. Amerikan askerleri ve kukla yönetimin birlikleri üzerinde yılmırlık yaratılan saldırılar Giap'ın sözünü ettiği genel hareketin bir parçası olarak gözükmektedir.

Çin Halk Cumhuriyeti Savunma Bakanı Lin Piao da yayınladığı mesajda savaş sona erene dek Güney Vietnam Geçici İhtilal Hükümeti

Filistin Gerillaları bir harekatta.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Emperyalizmin sömürdüğü ülkelerde kullanılan baş maşalarından Barış Gönüllüleri, Libya'da yedikleri darbenin şaşkınlığını üzerlerinden atamadan Somali Cumhuriyetinden de kovulmuşlardır. Kısa bir süre önce kansız bir darbe sonucunda Somali'de iktidarı ele geçiren anti-emperyalist subaylar "Barış Gönüllüleri"ni Somali'den sınır dışı ettiler.

■ Gün geçtikçe halkın yoğunlaşan direnişi karşısında bocalıyan Brezilya'daki faşist yönetim, sonunda çok sıkı bir sansür uygulamaya başlamıştır. Kabul edilen kanuna göre, Brezilya'daki bütün gazete ve dergiler dağıtılmadan önce polis tarafından okunmaktadır. Şu anda dünyanın hiç bir köşesinde uygulanmayan bu türlü bir baskı dahil faşistleri kurtarmaya yetmeyecektir.

■ Amerikan Dışişleri Bakanı Rogers'in Tunus'a gelişini geniş anti-emperyalist gösterilere sebep olmuştur. Gösterilere katılanlar Amerikan emperyalizmini ve onun Orta Doğu politikasını kınamışlardır. Amerikan büyükelçiliğinin ve Amerikan Kültür Merkezinin taşıdığı gösteriler sırasında Amerika ile uzlaşma çabası içinde bulunan Tunus hükümeti de kınanmıştır.

■ Çin Halk Cumhuriyeti üzerinde casusluk faaliyetlerinde bulunan bir Amerikan uçağı düşürülmüştür. Uzaktan otomatik olarak yönetilen Amerikan uçağının içinde kimsenin bulunmadığı açıklanmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti, bunun bugüne kadar düşürülen 20'inci pilotsuz uçak olduğunu bildirmiştir. Uçak, Kanton üzerindedeyken Çin uçak savar bataryalarının ateşiyle düşürülmüştür.

SİYAH PANTERLERİN GÖSTERİLERİ

Amerika'daki ilerici zenci örgütlerinden Kara Panter'lerin bazı üyelerinin bir provokasyon sonucu bomba atmak ve sabotaj hazırlamak gibi gerekçelerle tutuklanarak hâkim önüne çıkartılmaları üzerine Kara Panterler örgütü geniş bir gösteri kampanyası başlatmıştır.

New York, San Fransisco, Chicago ve St. Louis gibi büyük şehirlerde başlayan gösteriler kısa zamanda bütün Amerikaya yayılmıştır. New York

ta gösterilere katılanlar arkadaşlarının yargılandığı mahkemenin binasının camlarını kırmışlardır.

San Fransisco'da ise, Panterler bir polis merkezine karşı saldırıya giriştiler. Saldırı sırasında bir çok polis yaralandı ve polis karakolu ağır hasara uğradı. Kara Panterler arkadaşları serbest bırakılıncaya kadar gösterilere devam edeceklerini açıklamışlardır.

kümetini destekleyeceklerini açıklamıştır.

Amerikan hükümetinin Vietnam savaşına son vermektan kaçınması, Amerika'da geniş tepkilere yol açmaktadır. Gittikçe daha bilinçli ve daha örgütlü bir hal alan protesto gösterilerinin bir yeni niş geçen hafta başlamıştır. İki buçuk ay sürecek gösteriler bütün Amerika çapında yapılacaktır.

Kahraman Laos

halkı yeni mevziler

kazandı

Amerikan emperyalizminin desteğine sığınarak, Laos halkının kahramanca mücadelesini duraklatmak isteyen işbirlikçi uşakların oyunları boşa çıkmıştır. Yiğit Laos halkının ordusu Patet Lao birliğine karşı her geçen gün yeni zaferler kazanmaktadır. Son olarak Laos'u kuzeyden güneye bölünen geniş Jarres platosundaki on iki önemli üssü bir hafta içinde ele geçiren Patet Lao birlikleri hızla ilerlemeye devam etmektedirler.

Gericilerin başkenti Vientian'ın havaalanı da devamlı roket atışı altındadır. Vietnam'dan sonra, Laos da da kesin zaferin çok yakın olduğunu gören Amerika Laos'daki gelişmeleri endişe ile izlediğini belirtmiştir. Washington'daki

General Giap.

bir Amerikan sözcüsü Amerika'nın Laos hükümeti, ne yardım etmeğe kararlı olduğunu söylemiştir.

Öte yandan kukla hükümetin askeri sözcüsü ise, son Patet Lao saldırısında 19 kişinin öldüğünü ve 60'a yakın askerin yaralandığını açıklamıştır. Düşman devamlı olarak geri çekilmekte ve hiç bir yerde mevzi tutamamaktadır.

Laos'dan gelen haberlere göre yiğit Laos halkının ordusu Patet Lao, yakında gericilerin mevzilerine karşı genel bir saldırıya geçecek.

tir. Zaten şu anda Laos'un yüzde 60'ından fazlasını fiili denetimi altında bulandıran Patet Lao, bu genel saldırı ile nihai zafere bir adım daha yaklaşacaktır.

Afrika'da ilerici

karşı baskı

LESOTHO — İngiliz emperyalizminin ve onun el altından desteklediği Güney Afrika'daki faşist yönetimin mutemet adamı Jonath-an'ın seçimi ilerici bir ekibe kaptır. diğini farketmesi üzerine koyduğu baskı tedbirleri bu ülkedeki gerilimi arttırmıştır.

Siyah ırka karşı faşist bir yönetim uygulayan Güney Afrika'ya karşı tedbir alınmasını ve anti-emperyalist bir yol izlenmesini savunan oKngre partisinin seçimi kazanması üzerine kapatılmasından sonra, Lesotho'lu ilericiler aleyhte gösterilere devam etmekte dirlir.

Kongre partisi üyelerinden meydana gelen bir grup, geçen hafta bir polis karakoluna saldırmıştır. Bir kaç polisin ölümüne bir çoğunun da yaralanmasına yol açan saldırıdan sonra polis baskısı artmış ve polis ilerici tanınan bir çok kimseyi tutuklamıştır. Hükümet o layı yalanlama çabası içinde ipe sapa gelmez iddialar ileri sürmektedir.

Yeni bağımsızlığını kazanan Lesotho'da ilericilere karşı girişilen bu baskılar bütün anti-emperyalist ülkelerde geniş tepkilere yol açmıştır.

KENYA — Muhalefet partilerini kapatarak, emperyalizme teslimiyet politikasını sonuna kadar sürdürebileceğine inanan bir diğer gerici yönetim de Kenya'da işbaşındadır. Bütün tutarlı ilericileri hapse atan, ülkeyi baskı kanunları ile yönetmeğe çalışan Kenya başkanı Kenyatta, geçen hafta da Nairobi'ye gelen Amerikan Dışişleri Bakanı Rogers'a, Amerika'ya bağlı olduklarını belirtmiştir.

Bir zamanlar İngiltere'ye karşı yürütülen Anti-emperyalist mücadele öncülerinden olan ve bu yüzden hapse yatan Kenyatta'nın bu son davranışı, emperyalizme karşı ilkesiz mücadelenin açık sonucunu ortaya koymaktadır. Devlet başkanlığını elde edebilmek için önce İngilizlerle aynı masaya oturan Kenyatta, sonra kabinesine Kenya'daki en iyi toprakların sahibi beyazları almış, faşist-sömürgeci ülkelere karşı tavır almaktan kaçınmış, son olarak da ülkesinde ki ilericileri susturma çabasına girişmiştir. Böylelikle Amerikan emperyalizmine teslimiyetin zinciri tamamlanmaktadır.

ZAMBIA — Güney Rodezya'daki faşist Ian Smith yönetiminin tehditleri karşısında gerileyen Zambia devlet başkanı Kaunda, Rodezya'ya sızan çetecileri eğiten gerilla kamplarını kapatmıştır. Kaunda, ayrıca, Rodezya'daki Faşistlere karşı mücadelenin öncülüğünü yapan Afrika Ulusal Kongre partisini de ezmeğe kalkışmıştır. Belli bir süreden beri bazı anti-emperyalist kararlar alan, bu arada ülkesindekimadenleri millileştiren Kaunda'nın bu son tutumu kendisinin yeniden değerlendirilmesini gerektirecektir.

ÇİN - SOVYET GÖRÜŞMELERİ OLUMLU YÖNDE GELİŞİYOR

Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki gerginliğin yumuşadığı bildirilmektedir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi organı Pravda'da yayınlanan bir yazıda, Sovyetler Birliğinin Çin'e karşı bir nükleer saldırıda bulunacağına dair emperyalist basında yer alan haber yalanlanmaktadır. Yazıda, bu gibi haberlerin emperyalistler tarafından kasıtlı olarak çıkartıldığı ileri sürülmektedir.

Öte yandan, Pekin'den gelen haberlere göre Çin - Sovyetler Birliği sınır uyumsuzluğunun çözülmesi yolunda yapılan görüşmelerde bazı olumlu gelişmeler sağlanmıştır.

Pekin'den gelen haberlerde Ekim ayından beri devam eden görüşmelerin yakında bir anlaşma ile son bulacağı belirtilmektedir. Bu haberlere göre, önce iki ülke arasında bir saldırmazlık paktı imzalanacak, daha sonra da sınır anlaşmazlığı tarafların her ikisini de memnun edecek biçimde bir çözüme bağlanacaktır.

Seçmeler

■ Devrimimizin temel kuvveti partimizdir. Düşüncemizin teorik temeli, Marksizm - Leninizm'dir. (1954)

■ Devrimin yürütülmesi için devrimci bir parti gereklidir. Devrimci bir parti olmaksızın; devrimci prensiplere, Marksizm - Leninizm'in devrimci tarzına göre kurulmuş bir parti olmaksızın, işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri emperyalizme ve onun zincirli köpeklerine karşı yönetilemez. (1948)

■ Partimizin gayretleri olmaksızın, Çin halkının yıkılmaz ayakları olan partimiz üyeleri olmaksızın, Çin'in bağımsızlığı ve barışa kavuşması, vatanın sanayileşmesi ve tarımın modernize edilmesi mümkün değildir. (1945)

□ Partimiz tüm Çin halkının yönetim merkezidir. Bu merkez olmaksızın sosyalizm başarıya ulaşamaz. (1957)

■ Kitlelere güvenmeliyiz. Partiye güvenmeliyiz. Bunlar bizim temel inanç ve parolalarımızdır. Bu iki temel paroladan kuşulanırsak, hiçbir şeyi yoluna koyamayız. (1955)

■ Marksist - Leninist teoriyle donatılmış Partimiz, Çin halkına yeni bir çalışma stili ortaya koymuştur. Bunun esas görüntüsü; teori ile pratiğin kaynaşması halk kitleleriyle sıkı işbirliği ve otokritiktir. (1945)

■ Büyük devrimci hareketi yöneten bir parti, devrim teorisi, tarih ve gerçek bir hareketin esasları hakkında bilgisi olmaksızın zafere erişemez. (1938)

■ Bir zamanlar demistik ki: Çalışma stiline düzeltilmesi için yapılan hareket, Genel Marksist eğitim hareketidir. Çalışma stiline düzeltilmesi demek tüm partinin kritik ve otokritik çalışmalarıyla Marksizmi öğrenmesidir. Çalışma stiline tesbiti sırasında Marksizme güvenle daha derin bir şekilde sarılabiliriz. (1957)

■ Yüz milyonlarca Çinlinin hayat şartlarını düzeltmek, iktisadi ve kültürel bakımından geri kalmış devletimizi zengin, kuvvetli, üstün medeniyetli toplum birimi yapmak büyük ve zor bir vazifedir. Bunun için: şimdi ve ileride çalışma tarzı

mızı düzeltmek ve kişisel zayıflıklarımızı gidermek istiyoruz ki, bu vazifeyi daha iyi yapalım, ve parti haricinde kalan, yeniliklere hazır olan, bencilliğinden kurtulmuş sebatkâr kimselerle beraber çalışmayı daha iyi yapabilelim. (1957)

■ Devrimci bir partinin bütün gerçek eylemlerinin başında politik tedbirler bulunur. Bunlar kendilerini eylemlerin devamı sırasında ve sonucunda gösterirler. Devrimci bir partinin bütün eylemleri politik tedbirlerin gerçek hale getirilmesidir. Tecrübe denen şey, politik tedbirlerin akışı ve sonucudur. Politik tedbirlerin doğru veya yanlış olduğu ve hangi ölçüde doğru veya yanlış oldukları sadece halkın pratiği, yani tecrübe ile ispatlanabilir. Bu nedenle her eylemden evvel duruma göre parti, üyelerini ve kitleleri aydınlatmak zorundadır. Bu yapılmazsa parti üyeleri ve kitleler politik yürütücülüğümüzden uzaklaşır, körü körüne hareket eder ve yanlış bir politika uygularlar. (1948)

■ Politika ve taktik partinin hayatıdır. Her düzeydeki idareci arkadaşların bütün dikkatlerini buna vermeleri ve hiçbir sebeple ihmalkâr olmamaları gereklidir. (1948)

■ Düşmanı yendiğimiz üç esas silâh: Marksizm - Leninizm teorisiyle donatılmış, otokritik metodlarını kullanan ve halk kitleleriyle aynışmış disiplinli bir parti, bu partinin yönettiği bir ordu ve nihayet bu partinin idaresindeki bütün devrimci sınıf ve grupların bir bütün teşkil eden CEP-Hesi idi. (1949)

■ Partimiz, Çin devriminin genel çizgilerini ve temel politikasını olduğu gibi, çeşitli somut çalışma yönlerini ve özel politik tedbirleri de ortaya koymuştur, kararlaştırmıştır. Bir çok arkadaşımız çalışma yönlerini ve somut politik tedbirleri akıllarında tuttukları halde, partimizin genel çizgilerini ve genel politika kurallarını unutmaktadırlar. Fakat biz partimizin genel çizgilerini ve politik esaslarını gerçekten unutursak, bu takdirde tamamlanmamış kör devrimciler oluruz, özel politik tedbirler ve çalışma çizgileri, yönlerini kaybederek çalışmalarımıza zararları dokunacak şekilde kâh sağa, kâh sola sallanır. (1948)

■ Sorunları masaya koyun. Bunu sadece grup liderleri değil komite üyeleri de yapmalıdır. Bir arada açık yüreklilikle tartışın. Bir problem ortaya çıkınca toplantı yapın; problemi masanın üzerine koyun, tartışın, ayrıntılarını öğrenin; problem çözülecektir. Eğer tartışılması gereken bir problem varsa ve açıkça ortaya konmazsa, uzun zaman, hattâ senelerce köşede kalır. Grup lideri ve komite üyeleri, kendi aralarında bir anlaşmaya varabilmelidirler. Komite üyeleriyle sekreter arasında, merkezi komite ile onun tek tek alt kademeleri arasında, hiçbir şey anlaşmaya gönüllü olmak, yardıma hazır olmak ve arkadaşlık kadar mühim değildir. (1949)

■ "Birbirinize danışın." Bu, parti komitesi üyelerinin bilgi sahibi oldukları şeyler birbirleriyle paylaşmaları demektir. Bu, ortak bir dilin teşekkülü için çok önemlidir. Bir kısmı böyle hareket etmez, ama onlar Lao-Zu'nun "Gerçi birbirlerinin horozunun öttüğünü, köpeğinin havladığını duyarlar ama, ömürleri boyunca birbirlerini ziyaret etmezler," dediği kimselerdendir. (1949)

■ Herşey sıkıca kavranmalıdır. Bu, parti komitesinin esas çalışmayı sadece kavraması değil, herşeyden önce sıkıca kavraması demektir. Kişi bir şeyi ancak çok sıkı kavrayıp, gevşetmediği takdirde anlayabilir. Kâfi derecede kavramamak hemen hemen hiç kavramamak gibidir. Gayet tabii ki, açık bir elle hiçbir şey kavranamaz. Elle bir şey tutulduğunda, fakat sıkıca tutulmadığında, sanki o, tutuluyormuş gibi gözüküyorsa da, aslında tutulmuyordur. Bazı yoldaşlarımız esas çalışmayı kavranmışlardır, ama sıkı kavramamışlardır. Bu sebeple de çalışmalarını iyi bir sonuca varamamaktadırlar. Eğer o tutulmazsa olmaz. Ama o tutulmuş, sıkıca tutulmamışsa gene olmaz. (1949)

■ Fikirleri kendimizden farklı olan yoldaşlarla, bilhassa bir araya gelip beraber çalışmaya dikkat edilmelidir. Bu, parti dışındaki kimseler için de geçerlidir. Bizler, her birimiz memleketin bir köşesinden geldik. Sadece bizimle aynı fikirde olan kişilerle değil, farklı fikirde olduğumuz kişilerle de beraber çalışmak zorundayız.

Mao Zedong

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 . Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Ahmet Say * Dergi: Yüksel, Baskı:

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtım: Fuat Bute, Ankara Caddesi No. 24, Tel: 27 89 49 * Anadolu Dağıtım: GAMEDA * Yıllık Abone: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.